2002. dec.

36

SOPRON Központi Egyetem Könyvtár 154

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

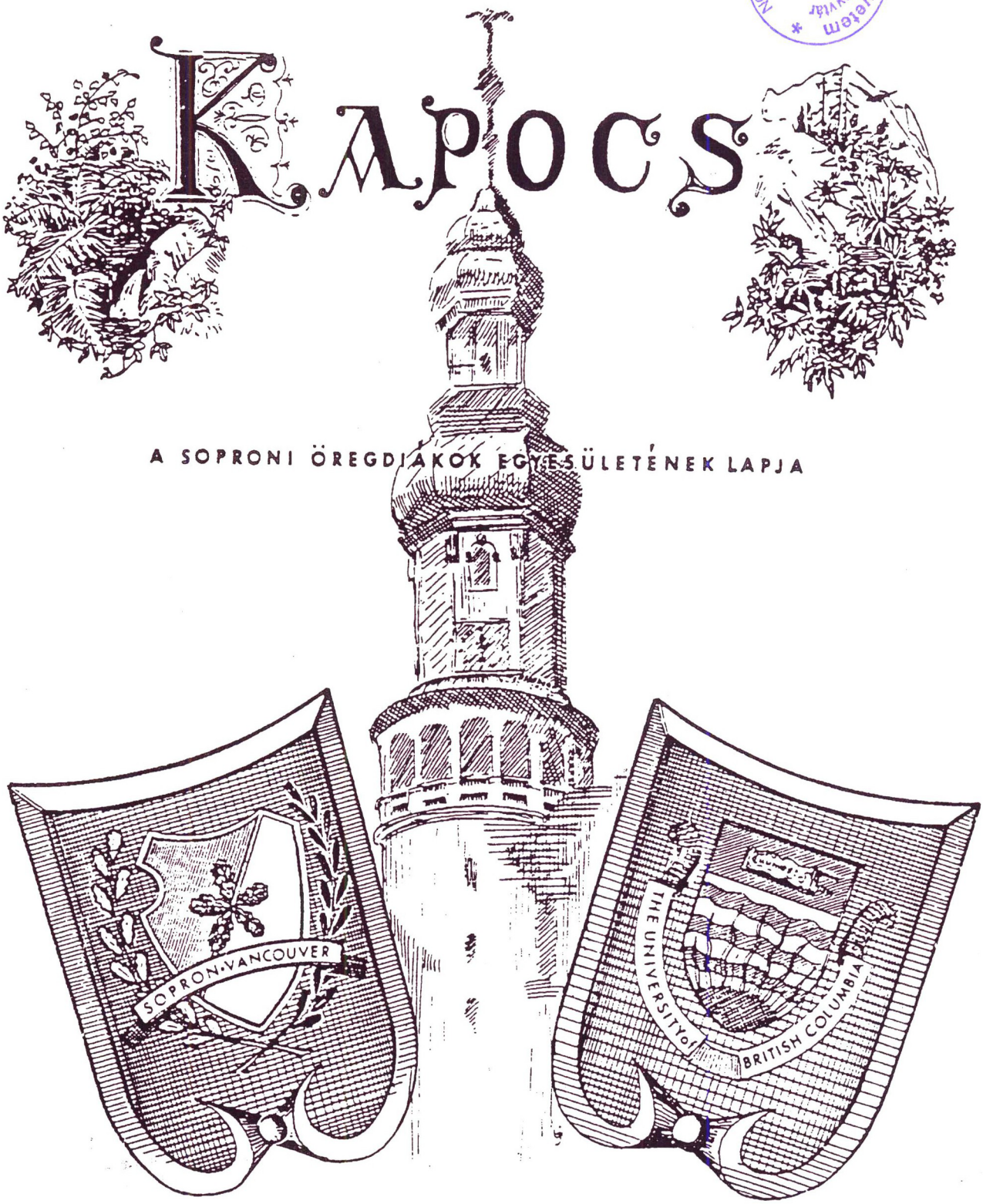

VANCOUVER, B.C. 2002 DECEMBER

TARTALOM

2002 December

A "Kapocs" Születése....1
Légy Hü Alma Materedhez...- Palkovics János....2
Emlékezés Juhász Gyulára - Juhászné, Gyöngy Erzsébet....3-4
Varga Domokosra Emlékezünk....5-6
Gögös Feri Emlékei - Pintér László....7-9
Budai Géza- Búcsúztató Beszéd Major Richard....10
Dr.Csapodi István - Gyászjelentés....11
Joó Bálintot Búcsúztatja Czeiner Zsolt....12
Emlékezés Borsodi Ferencröl....13
Firbás Oszkár Leskó Jánostól Búcsúzik....14-15
Grátzer Miklós Beszéde a Vancouveri SOPRONI ESTEN....16-18
Grátzer Miklós A Magyar Tudományos Akadémia Tagja....19
Safranyik László Kitüntetése....20-21
Soproni Est - Takács József....23
A Volt Harmadévesek Beszámolója - Bódig József....24-26
A Volt Negyedévesek Találkozója - Kondor György....27-28
Beszámolóféle A Negyedévesek Otthoni Találkozójáról - Bruchner Judit....29-30
A Volt Ötödévesek Találkozója Sopronban....31
Cikk A "KISALFÖLD" Újságból....32
Soproni Napló - Palkovics János....33
Sikeres Volt A Magyar T.V. stáb találkozója - Rétfalvi László....34
Képek A Filmesekröl....35
Sopron U In Exile - Rétfalvi László....36-37
Visszatekintés - Jákóy Bandi....38-41
Rendezgetés a "Kapocs" Számára - Jákóy Bandi....42-43
Öz Vagy Szarvas? - Szy Ferenc....44-44/a
Másodgenerációs Erdészek – Kozák Antal....45
Unokák a "Sopron Alumni" Családjaiban....46
Hagyományélesztö Rönktolók Sopronban....47
Hírek Sopronból és Vancouverből....48
U.B.C. Levél Szalkai Andráshoz....49
Curious About The Gate?....50-51
Mindszenty József Hercegprímás Levele Adamovich...Professzorhoz....52
Contributors To The Sopron Computer Upgrade- Borcimkék a Bálra-Kocsis T.53
FIGYELEM!....54

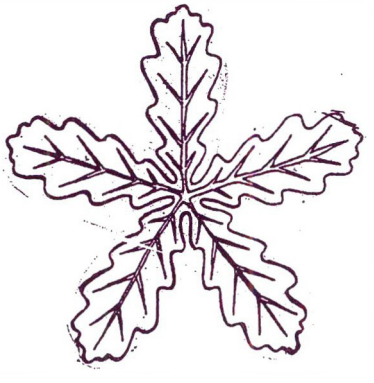

KAPOCS

A Soproni Öregdiákok Idöszakos Közleménye

XXI . évfolyam 36. szám 2002 december

Minden cikk az író véleménye, meglátása melyért a Szerkesztõ Bizottság felelõséget nem vállal.

A "KAPOCS" SZERKESZTŐ BIZOTTSÁG
MINDEN TISZTELT OLVASÓNAK
KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BÉKÉS ÚJESZTENDŐT KIVÁN.

A KAPOCS Elöfizetöinek Listája, 2002 December

Évi elöfizetés $20 - Adományokat a **SOPRON ALUMNI „Kapocs"** névre kell kiállítani

Abonyi Á.	2004	Illés I.	2001	Pászner L	2002
Adamovich L	T	Jablánczy S.-né	T	Pataki I	2008
Ambach M	____	Jacsman J.	2003	Péch Gy	2002
Apt K.	2001	Jagosits E.	____	Ping F.	2007
Bajzák D.	2005	Jákóy E.	2003	Pintér L	2003
Bakó J.	2001	Jancsik K.	2003	Porpáczy L	2003
Bakos T	2005	Jandó T.	2003	Puskás L	2002
Balatinecz J	____	Jensen M.	2004	Rab R.	2002
Barabás J.	____	Józsa J.	2001	Radványi T.	2003
Baraksó J.	2003	Józsa L	2002	Ravai J.	99
Baranyai V.	T	Juhász rzsébet	2007	Rédey J.	2002
Bariska M.	2001	Jutasi B.	2008	Rétfalvi L.	2001
Báthy I	2003	Kapitány Gy.	2000	Roller K.	T
Bella I.	____	Kapuszta J.	2003	Ronay S.	99
Benkö G.	2003	Kassay V.	2001	Rupf L.	2000
Bezerédi Gy.	T	Kerekes J.	____	Safranyik L.	2000
Bige Zs.	____	Király I. K.	2026	Selmeczy Gy.	2002
Bódig J.	2003	Kiss J. Oliver)	2003	Sinka/Duimont	2002
Bogyai E.	____	Kiss Gy.	2002	Sivák B.	2007
Bölecz B.	2004	Kiss J.Victoria	_99__	Soós Éva	2003
Borsos Z.-né	_____	Kis-Tóth E.	2009	Sop. E.Könyv	T
Buday G.	2002	Klíma I.	T	Szablya J.	T
Csányi E.	T	Kocsis T.	2002	Szabó Gy.	2004
Csapó I.	2000	Komlossy J.	__92__	Szalkai A.	2004
Csizmadia F.	2003	Kondor Gy.	2002	Szamosi G.	2002
Czeiner Zs.	2003	Korán	__96_	Szanyi L.	2003
Deminger K.	2006	Kováts M.	2003	Szármes K.	
Dibuz J.	2003	Kozák A.	2002	Szász I.	2007
Dobozy T.	2002	Krajczár E.	2010	Szauer J.	97
Donáth Gy.	2002	Kuppán Á.	2000	Széchenyi Kt.	T
Draskóy Gy.	2002	Kurucz F	T	Sziklai O.né	T
Farkas M.	2003	Kurucz J.	2002	Szilágyi T.	2003
Ferenczyné, r.	T	Leskó Gy.	2005	Szücs Z.	
Fodor Gy.	____	M. Erd. Egyes	T	Szy F.	T
Fülöpp Z.	2003	Magasi L.	2003	Takács J.	2004
Für K.	2002	Major R.	2001	Tindall M.	2009
Görgényi B.	____	Markó I.	2003	Tóth G.	2004
Gratzer M.	2005	Micski J.	__93__	Tóth J. (Ont.)	98
Grozdits Gy.	2006	Murguly S.-né	T	Tóth János	2001
Gyöngyösi S.	2003	Must M.	2002	Tóth József	96
Háhn F.	2000	Nagy M.	2004	Tresó F.	2003
Hajdu Cs.	2001	Nagy-Bozsóky	____	Tuskó Cs.	2003
Héjja A	2003	Nagygyör S.	2002	Tuskó F.-né	T
Hintsch G.	____	Nagy-Link M.	2002	Várady B.	96
Hirczy B.		Németh J.	2000	Varga P.	2002
Hirczy Baba	2005	Németh L.	2001	Vári M.	90
Homoky I.	2002	Nyers F.	__90	Vass Éva	95
Horváth Cz. E	2004	Orloczy L.	2003	Vetö L.	2002
Horváth I.	__96	Ötvös I.	2002	Viszlai J.	2003
Horváth S.	2002	Pál L.	2000	Vlaszaty E.	2004
Ifjú G.	2002	Palkovics J.	2005	Zoltay E.	2001
		Pap F. –né	T	Witt Z.	2002

A „**KAPOCS**" Születése...

Egyszer volt hol nem volt
Volt egyszer négy soproni erdész,
Névszerint:
Mindenki, Valaki, Bárki és Senki.

Egy szép őszi napon szóltak
Mindenkinek, hogy akad egy fontos munka,
a **KAPOCS** összeállítása.

Mindenki biztos volt benne, hogy
Valaki megcsinálja, persze
Bárki csinálhatta volna, viszont
Senki se csinálta meg!

Valaki dühös lett emiatt, mivel ez
Mindenki dolga lett volna.
Mindenki úgy gondolta, hogy
Bárki megcsinálhatná de
Senki sem vette észre, hogy
Mindenki kerüli a munkát.

Valaki lett akit **Mindenki** okolt amiért
Senki nem csinálta meg azt amit
Bárki megtehetett volna, de végül
Mindenki segitségével
Megszületett a **KAPOCS**.

Kocsis Tibor
Vancouver, B.C.Canada

LÉGY HŰ ALMA MATEREDHEZ!

Alma Materünk a " HÜSÉG VÁROSÁBAN" vetette meg alapjait az 1920-as trianoni szerződés után. Nagy része volt elődeinknek, hogy SOPRON, Alma Materünk második székhelye, megmaradt magyarnak, s mind ezért ők becsületesen megdolgoztak. Azóta rendszerek változtak, ezzel együtt az emberek gondolkodásai is. Sokan elfelejtik azt, hogy igazán magyarnak megmaradni bárhol a világon csak magyar gondolkodással lehet.
Kossuth Lajos, a turini remete, mondta amerikában a State of the Union elötti beszédében: „Ne nézd azt, hogy mit tesz neked a haza. Nézd azt amit Te tehetsz a hazadért S igy a hazád felvirul és erős marad!"
Több mint 100 évvel később Kennedy elnök újra ezt ismételte híres elnöki beszédében. Sokan ma sem tudják, hogy ez a mondás egy nagy magyartól hangzott el először.
Válaszom most ez: Ne azt nézd, hogy mit tesz vagy ad Alma Materünk, nézd azt, hogy Te mit tehetsz Alma Materünkért, Sopronért!! Igy mind kettő erős és magyar marad!
Itt áll előttem egy kép aminek „Alma Materünk nagy koponyái" cimet adnám. Ők azok, akik sokat tettek és jó hírnevet szereztek a Soproni Egyetemnek.. A cél vezet engem, ezért hívlak jőjj velem (VADEMECUM) addj baráti kezet ehhez a munkához. Szerezz becsületet a több mint 700 éves Sopronnak, s több mint 200 éves Alma Materünknek.
Mindehhez kívánok Jó Szerencsét,

Erdész Üdvözlettel,
Palkovics R. János, alias, PALKÓ.

Emlékezés Juhász Gyulára

1952 szeptembere számomra egy új élet kezdetét jelentette, az egyetemi évek kezdetét. Az első nap izgalmaival szivemben a soproni Erdészeti Főiskola főépülete felé igyekeztem kamarásaimmal. A főépület legfelső lépcsőjén egy vékony, csinos barna fiú ült és beszélt. Körülötte egy csoport fiú, lány áhitattal hallgatta. Nem tudom miröl beszélt, mert mire oda értünk, megszólalt a csengö és mindenki igyekezett megtalálni a tantermét. A tanteremben tudtam meg, hogy a fiú neve Juhász Gyula, és ő lesz a csoportvezetőm. Akkor még nem gondoltam, hogy az életünk fonala úgy összefonódik, hogy azt csak halál tudja majd szétszakitani.

Juhász Gyula 1934 junius 6–án született Gyöngyöshalmajon. Apja szegény kovács ember volt. Gyuszi mihelyst fel tudta emelni a kovácskalapácsot, ott dolgozott az apja műhelyében. Gyerekkorában a szegénységből bőven kijutott a családnak. Ezt soha nem felejtette el, és mindig a szegények pártján volt. 1956-ban együtt hagytuk el Sopront, többszáz diáktársunkkal. 1958 tavaszán a U.B.C. Forestry Faculty Sopron Division-on szereztünk diplomát. Az elhelyezkedés nehéz volt, főleg az angol nyelvismeret hiánya miatt. Gyuszi Vancouverben a Western Plywood üzemben kapott munkát. Egy év után a tartományi Erdészeti Minisztérium mérnöki osztálya felvette hat hétre út méréshez figuránsnak. A hat hetes munkából 35 éves sikeres karrier lett. Tizenhárom évet dolgozott a mérnöki részlegnél. Ez idő alatt Gyuszi csinált lényegében mindent amit a részleg csinált. Végzett terepbejárást út tervezéshez, utat, hidat tervezett és épitett. Fontos szerepet játszott a Peace és Mica erőmüvek előkészítő erdészeti munkálatainál. 1967-ben körzeti mérnök volt Prince George erdészeti körzetben. 1970- ben speciális project mérnökeként dolgozott. A mérnöki szakosztályt 1971 hagyta el, hogy a Stumpage Appraisals részleget vezesse. Hamarosan átlátta, hogy drasztikus változásra van szükség a faállományok értékelésében. Nagyon kevesen hitték, hogy az általa javasolt rendszer be fog válni. Szerencsére az erdész miniszter hitt benne, és az új rendszer megvalósult. Nagy volt az érdeklődés az új rendszer iránt. Gyuszit sok helyre meghivták előadást tartani ezzel kapcsolatban, többek közt 1976-ban az U.S.A.-ba, Washingtonba is, ahol előadást tartott az országos erdészeti értekezleten. 1981-ben a Timber Harvesting Branch főnöke lett. 1990-ben a Timber Administration executive director-a lett és segítette az Assistant Deputy Miniszter-t a bonyolult és kényes munkák elvégzésében. Sok erdészeti törvény és rendelet elökészitési munkájában fontos szerepe volt. Nagyon jól ismerte az erdészeti törvényeket és rendeleteket. A politikusok sokszor szorultak a segítségére.

Pályafutása alatt megbecsülést és jó hírnevet szerzett a magyar erdésznek Mikor arról volt szó, hogy nyugdijazása után ki fogja betölteni a helyét, az erdész miniszter azt kérdezte: "Nincsen valahol még egy magyar?"

1994 május végén, 35 éves szolgálat után vonult nyugdíjba. Utána konzultánsként dolgozott három és fél évig. Közben Slocan Forest Products

próbálta rábeszélni, hogy dolgozzon nekik. Közel négy és fél évig volt Forest Resources Vice President a Slocan Forest Products-nál. Onnan 2002 április végén ment nyugdíjba. A munkát azért teljesen nem hagyta abba. Szerződése volt, hogy még egy évig, havonta néhány napot fog dolgozni. Így aztán szinte élete utolsó napjáig dolgozott. Soha nem szerette a félkész dolgokat, ezen még hirtelen halála sem tudott változtatni. Az utolsó project-jét is teljesen befejezve távozott.

A kinai közmondás szerint a jó ember álmában hal meg. Gyula jó ember volt. 2002 május 14.-én, szép csendben álmában hagyott itt bennünket.

Gyuszi szerette az életet, és élvezte minden percét. Sajnos nagyon rövid élete volt, de amit ilyen rövid életbe bele lehetett szoritani, az neki sikerült. Szerette a munkáját, de szeretett szórakozni is. Zsúfolt programjában mindig talált időt vendégeire. Büszke volt rá, hogy a mi házunk híres volt a gyakori vendégeskedésekröl. Szeretett teniszezni. Szombaton, vasárnap néhány óra a teniszre volt szentelve.

Szerette az embereket. Ez a szeretet mindenkit bevont és benn tartott bűvkörében. Szerette a családját. Jó, szerető, figyelmes férj volt, és gondoskodó apja és szerető barátja fiának. Imádta unokáit. Az unokái szerint ő volt a világon a legjobb nagyapa. Nem tudta senki úgy beleélni magát velük a játszásba mint Gyuszi. A szokásos szombat esti vacsorák és azokat követő játszások felejhetetlen élménnyé váltak unokái szivében.

Bár a halála hirtelen jött, mégis mindent a legnagyobb rendben hagyott hátra. A család iránti szeretetét tükrözi, hogy szinte elbúcsuzott tőlünk. Az utolsó szombaton a család egy napos kirándulást csinált a szigeten a kis vasúttal. Ez örökre kedves emlék marad a szivünkben. Másnap nem felejtette el, hogy Anyáknapját romantikussá varázsolja.

Elbúcsuzni mindig nagyon nehéz attól akit szeretünk. A nagy fájdalom mellett egy csomó hála is van szivemben, hogy egy ilyen kiváló ember élettársa lehettem. Remélem amikor rám kerül a sor, sikerül szép csendben mellé bujnom örök nyugovóra. A viszont látásig, Isten veled Gyuszi!

Juhász Gyuláné (Gyöngy Erzsébet)

A Tribute to the Life of

JULIUS JOZSEF JUHASZ

Suddenly at home on May 14, 2002. He will be lovingly remembered by his wife of 45 years, Elisabeth; son, Rob (Debbie); and his two grandchildren, Sean and Lisa; as well as relatives in Hungary and his many friends and colleagues.
Julius was born in Hungary and immigrated to Canada in 1957. He received his degree in Forest Engineering from UBC Sopron Divison and retired from the Ministry of Forest after 35 years. Julius spent three years as a forest consultant before becoming Vice President of Slocan Forest Products for 4 ½ years until his retirement this last April 2002.
A funeral service will be held at McCALL BROS. FLORAL CHAPEL, Johnson and Vancouver Streets on Tuesday, May 21, 2002 at 2:00 p.m. A reception will follow in the Graham and Torrey McCall Family Centre.
In lieu of flowers, donations may be made to the Heart and Stroke Foundation of BC. Condolences may be made at www.mccallbros.com

Fekete Gyula

Szétosztotta nagy életét

Sándor András, László Gyula, Czine Mihály, Sinkovits Imre után fekete keretet kap a Századok Tanácsa névsorában Varga Domokos neve is. Mindnyájan tudjuk pedig, mennyire nem halt meg, mennyire köztünk marad. Olyan hihetetlenül gazdagon osztotta szét az életét, úgy megsokszorozta önmagát, hogy még dédunokáink is akár naponta találkozhatnak vele. Egy csodálatos család hét gyereke közül a középső, aki történelmi elődök örökségét összegezte magában, a költői-írói vénát, a kálvinista hitet, emberi tartást, az egész életét betöltő hivatástudatot a közösség, a nemzet szolgálatára. Így eszmélt a világra egy csudálatos édesanya fészkében, akinek egész nagy élete, unokáinak, dédunokáinak hada arra bizonyság, hogy egy családból is épülhet szellemi-erkölcsi nagyhatalom. Ha fél évszázados vitáim, tapasztalataim után a legnagyobb értéket – nemcsak az életet, de az életminőséget is – termő anyaságra tisztelgő példákat mondanék, Magay Mariskát mondanám elsőnek.

Dombi varázslatos életművei közül, meglehet, a család a rangelső. Nyolcvanadik éves korában – tanú vagyok rá –, a halálos ágyán is szerelmes szavakkal beszélt a családjáról, asszonyáról. Sok évtizedes barátságunkat lezáró, végső búcsúzkodásunkról emléket is adott: egy gyerekrajzot, milyennek látja őt egyik unokája.

A börtönből szabadulván (1958)

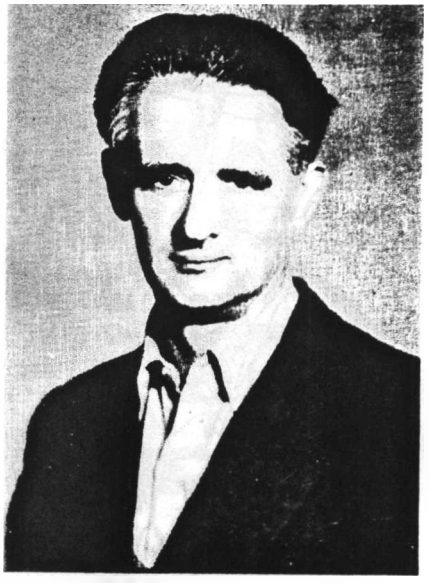

A Kutyafülűek szerzője (1965)

Senki olyan természetességgel, olyan klasszikus tisztasággal, szépséggel, annyi saját élmény, saját tapasztalat birtokában nem írt gyerekekről, mint Varga Domokos – a magyar irodalom örök értékei ezek az írások. Szétosztatta nagy életét írásaiban is. Tanú vagyok rá, milyen gonddal-szeretettel válogatta összeállt életművéből az *Örökségünk* könyvsorozatba „örökhagyó" kötetét, melyet az utókornak szánt. Mondhatnám-e rá, hogy eltávozott közülünk, amikor a jelenléte olyan valóságos? Temetése után két héttel legalább nyolc-tíz népszerű, forgalmas művével van jelen a könyvheti könyvespultokon.

Szétosztotta életét a köznek; a világtörténelmet író magyar forradalom tevékeny részvevője volt – köszönöm a sorsnak, hogy társa lehettem a vészbíróság előtt is, a börtönben is, majd utána, évtizedeken át azokban a vitákban, ütközetekben, melyeket a magyarság jövőjét fenyegető gyilkos veszedelmek ellen folytattunk, s melyekben elsőként ő fogalmazta meg a javaslatot a főhivatású anyaságra.

Sok nagyszerű embert ismertem, de nem tudnék egyet sem megnevezni, aki *az élet szolgálatára* nála teljesebben szánta volna az életét. Ahogyan családi életét a magánélet szolgálata töltötte be, ugyanúgy közéleti munkásságát a közösség, a magyarság életének, életminőségének a szolgálata. Írásaira ugyanez a szolgálat jellemző, az utolsó sorig.

Halál, hol a te hatalmad? – kérdezhetném a Farkasréti temető sírhantjától.

Mert aki ilyen pazarló gazdagsággal szétosztotta mindnyájunknak önmagát, halálával is az elpusztíthatatlan élet diadalát hirdeti.

Nyugodjon most már békében. Harcai ránk, a túlélőkre maradtak.

Így látta őt egyik unokája...

Varga Domokos

Vasárnap délután akartam átmenni hozzá. Délelőtt tizenegykor meghalt.

Istenesen élt, istenesen halt. Talán az ablakot is kitárta, hogy kiröpülhessen rajta. Húzta már az ég. Hagyja oda törékeny testét, jöjjön a magasságba.

Ahol mindig is élt. Nem e világ realitásában. Költő volt, magyarsága, családja költője, nyelvőr és őrző strázsa. Vele sose vész el Magyarország.

Hitt a vidékben. Ahogy Illyésék, Németh Lászlóék, nagy útmutatói, elődei.

Hitt a tehetségben. Önmaga göcsörtös, prédikátorosan hánykódó tehetségében, népe tehetségében, kálvinista egyenességében.

Gyermeki könyvei a felnőtt irodalom bensőséges családnaplói, szülőföldje szép határa édesanyja szép szavára a végtelenbe tárul, iskoláskönyvein milliós gyerektábor nevelkedik.

A *Lyukasóra* folyóiratot a nyelv és a minőség ösvenyein igazgatta.

Hova ment? Kossuth-díjával, sok könyvével a hóna alatt bandukolva, az égi társak közül bizonyára sokszor visszanéz.

Szerettük őt.

2002. május 12.
gy. t.

Elhunyt Varga Domokos író

Budapest, 2002. május 13. (MTI) - Hetvenkilenc éves korában elhunyt Varga Domokos - tudatta az író családja hétfőn az MTI-vel. A Kossuth- és József Attila-díjas alkotót vasárnap, otthonában érte a halál.

Varga Domokos a soproni egyetem erdőmérnöki karán szerzett diplomát, majd kataszteri mérnökként dolgozott.

1946 óta újságíró; dolgozott a Cserkészfiúk, a Március Tizenötödike, a Magyar Rádió, az Irodalmi Újság, az Élet és Irodalom, valamint a Magyar Televízió Lyukasóra című műsorának munkatársaként.Munkásságát az idén Kossuth-díjjal, korábban József Attila-, Arany János-, valamint Károli Gáspár-díjjal, IBBY-jutalommal ismerték el.

Négy évvel ezelőtt a Magyar Művelődési Társaság elnökségi tagjává választották.

Legismertebb munkája a Kutyafülűek című elbeszélésciklus, amely mellett kéttucatnál is több ismeretterjesztő és ifjúsági könyvet, valamint szociográfiát írt.

GŐGÖS FERI EMLÉKEI

Halálod harmincadik évfordulóján így emlékezünk:

Életrajzot nem tudok rólad írni, mert életednek csak foszlányait ismerem. Tudom, hogy Sopronban születtél 1938. április 15-én, nagypénteken, és így négy hosszú hónappal megelőztelek. Azt is tudom, hogy 1948-49-ben Keszthelyen jártál iskolába, mert Vancouverben tudódott ki köztünk, hogy egy osztályban jártunk a főtéri általános fiúiskolában. Mégsem ismertünk egymásra itt. A gyerekkori emlékeket futóhomok gyanánt elsöprik a kamaszkor viharai. Akkor még nem láthattuk egymásban a sorstársat és kollégát. Mint hallottam, később Nagykanizsára kerültél, mert édesapádat oda helyezték a gimnáziumba igazgatónak, ahol te is érettségiztél.

A Sopron-vágy az Erdőmérnöki Egyetemre hozott téged is, de 1956 ősze megrendített velünk együtt, ahogy erről 1958-ban ezeket írtad:

„Szívünk verése
Új ütemre váltott."

Te sem bírtad elviselni tovább a régi rendszert, és így jutottunk Kanadába, hogy erdőmérnöki diplomát szerezzünk 1961-ben. Neked is fájt, hogy szüleidet nem láthattad, mert te is rájöttél, mint midannyian, hogy szüleinket nem becsültük meg úgy, ahogy kellett volna, és velük szembeni adósként keserűéged több versedből is kiérződik. Az egyikben így borulsz le anyád előtt:

„Kezedre hajlok,
S egy hálás csókot vigyázva
Reája lopok."

Irásaidban azt is elárultad, hogy édesapádat is ragaszkodóan szeretted és féltetted az 1956 utáni

OKTÓBER 23

Egy nap volt az őszből,
Esős és szürke,
Mint annyi más.
A kopasz ágak
Éppúgy vigyázták
A levelek hulló ritmusát,
Mint régen....
De aznap mi nem láttuk ezt;
Feljebb néztünk.
Az egymásba futott felhők között
– Pillanatokra,
Reánkvillant a Nap;
– Emlékeztek még?
Vénáinkban
Meglódult a vér,
Szívünk verése
Új ütemre váltott,
S nem tudtuk,
Csak éreztük,
Hogy amit látunk:
Történelem.
Hitetlenkedve néztük egymást,
A köröttünk torlódó
Boldog arcokat,
S megértettük,
Hogy kicsinyes, apró emberekből
Megalkottunk egy nemzetet.

megtorlások miatt. Keserűen veszed tudomásul hazai híreidből, hogy elvesztette munkáját, majd később elhurcolták a „nép őrei", és börtönbüntetéssel sinylődött egy ideig fogdában, mert hamisan hazaárulással vádolták. Ez volt a kommunista rendszer megfélemlítő taktikája, mely annyi fájdalmat, keserűséget okozott ártatlan embereknek. A hozzá fűződő szereteted a naplód egyik mondatában hangsúlyozod ki teljességében: „Nagyon szeretem az apámat. Olyan, mint az Isten nekem".

Nem ijedtél meg az önkritikától sem, mert tudtad, hogy így csiszolódhat emberré az ember.

„Utálatos, rossz ember vagyok"

írtad egyik versedben. Igazi karaktered, hazaszereteted, családközelséged, emberszereteted nem ismertem tisztán, de verseidből és más írásaidból félreérthetetlenül kiolvasható.

Az alábbi írásaidat örökbe hagytad ránk, de sajnos nem hiszem, hogy megérjük kiadásukat, pedig bőven megérdemelnék, mert igen tiszta képet adnak az idegenbe szakadt egyetemünk tagjainak személyes problémáiról, csalódásairól, megsebzett kismadár gyanánti vergődéseiről, a hazátlanság lelki fájdalmairól, hazaszeretetről, a családnélküli magányosságról, az idegen környezethez való alkalmazkodás nehézségeiről, stb. Naplódban az első impressziód nagyon rossz volt az amerikai életformáról és kultúráról, de én úgy érzem, hogy pár napos itttartózkodásunk után és az angol nyelv tudásának hiányában nem volt jogunkban olyan lealacsonyító kritikát mondanunk, mint például egyik kitételed, miszerint „barom, degenerált nép ez", annak ellenére, hogy talán volt egy kis picurka igazság is ebben. „Ez a napló egyetlen jajkiáltás", ahogy magad is írod. Panaszkodsz a társtalanság, egyedüllét miatt mégis öntudatlanul menekülsz a magányba: elköltözöl a társaságból, feladod barátaidat, barátnőidet. Úgy

ANYÁM

Anyám, mikor megszülettem,
Gondoltál-e rá,
Hogy mily árvaságra
Neveled fiad?
Mert könnyű most!
Nem bírom e magányt,
Mely pattanásig feszíti énem,
És nem ad nyugalmat.

GONDOLATOK IDEGEN FÖLDÖN

Süvölt a szél kinn,
Szikkad az anyaföld,
S alatta valahol csírázni kezd már
A rejtőző élet.
Tavasz van.
A múló percek alatt lassan
Újra éled
Ami a télen eltemettetett.
– S minket idegen földön ért ez az új tavasz.–

Messze túl zúgó fenyvesek,
A tavaszi szél
Ismeretlen illattal jön felőletek.
Vajon megszokjuk-e majd
A barna földet,
Havas hegyeket,
A sósvízű tengert,
S a pénzéhes marcona embert,
Ez idegen tájnak furcsa szülöttjét?
Vajon hazánk lesz-e
E föld, melyre majd testünk
Verítéke hull?
Lesz-e itt otthonunk?
S megmaradunk-e, melynek születtünk,
Búsuló, de munkás jó magyarnak?
Vagy mi is bedőlünk a csillanó aranynak,
S leszünk barbárok
Késsel, pisztollyal, könyökkel
Törtetve bírásáért
A nagyhasú Mammonnak.
Vajon feledjük-e majd
A csengő verssorokat,
Az otthon szavát,
Mely egyre visszavár,
És éjjelenkint esdekelve hív?

veszem ki az írásaidból, hogy az első években önmagad feltételezett és valós problémáival annyira el voltál telve, hogy elvesztetted a mások iránti igazságos megítélésedet. – Sokszor határozol, mégis határozatlan maradsz. Egyik nap neki akarsz esni a tanulásnak, de a másik percben már azt írod: „Még mindig nem tudom, mitévő legyek."

Még egy történelmi regénybe is belekezdtél, ami 1956 eseményeivel kezdődik, és egyetemünk egyedül álló életének szövődményein keresztül adta volna élet-tapasztalatodat. De sajnos ez a regény befejezetlenül maradt, s csak Ausztriáig jutottunk el benn korai halálod miatt. Angolul írt regényt is terveztél jegyzeteidből ítélve, de ez sem valósulhatott meg.

Látva verseid kallódását, nem hagyhattam, hogy elveszítsük irói hagyatékodat, és belevágtam a fejszémet ebbe a gigantikus munkába, hogy legépeljem időrendi sorrendben verseidet és más írásokat, melyek eljutottak hozzám. Az anyagban értelmi változtatást nem csináltam, csak helyesírási hibaigazítást.

Hihetetlenül zuhant elménkre tragikus halálod híre, mely kelet Kanada NewFoundland tartományában autóbalaset következményeként történt 1972. július 30-án. Itt hagytad családodat és a Sopron-családot is éppen erdészeti pályafutásod és irodalmi működésed felfelé ívelő szakaszán. Haláloddal felmérhetetlen veszteség ért mindenkit: családodat, szüleidet, Sopront, a kanadai erdészetet és a magyar irodalmat is. Kibontakozó életed, egyéniséged, uticélod mind a siker felé irányultak, és azt az utat saját erődből, támogatás nélkül kívántad megtenni. Ahogy írtad:

„Magam jöttem,
Magam élek,
Magam megyek."

Pintér László, kollégád
Parksville, 2002. március.

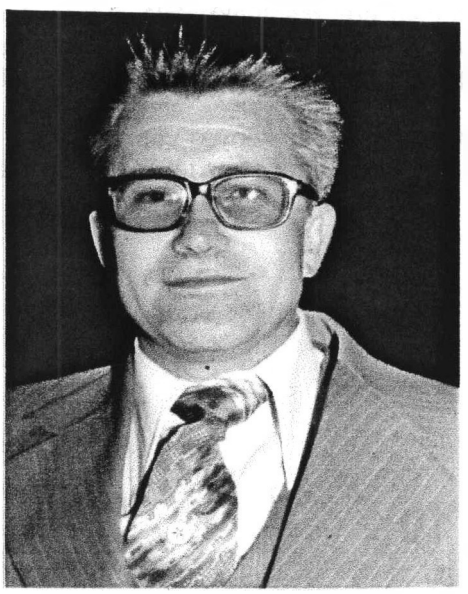

EGY RENDELET MARGÓJÁRA

Kirugtál Hazám!
Formák és jogok szerint,
Mert ma délután
Lejárt a rendelet,
Mely az ősi földhöz még
Törvényként kötött.
– Igy most, Isten veled!
Árva lettem, földönfutó,
Polgári jogaim nincsenek,
Kóborlok, mint kivert rossz kutya.
S ha elveszek? ...
A nyakörvömön nem lesz névjegy,
Melyről felismerjetek.
S ha élek is, ...
Nem tudom, miért!
Hisz az rug belém, akinek jól esik.
S én még csak meg sem ugathatom,
Mert nem vagyok senkié.
– S mindez miért?
Mert van egy ember,
S van egy rendelet.
És az utcai kóborló kutyák,
A megtagadott,
Kivert tömegek.

Powell River, 1957. márc. 31.

A magyar erdőmérnök képzés gyökerei a XVIII. század közepéig nyúlnak vissza. Akadémiai szinten 1870-ben vezették be a Selmeci Akadémián az erdészeti szaktárgyak oktatását, ahol a bányászati és kohászati mérnök képzés 1837 után kezdődött.
A Trianoni Békediktátum által a több mint ezeréves történelmi Magyarország területének 72%-át veszítette el, ami a Selmeci AlmaMáter bánya, kohó és erdőmérnöki karoknak Sopronba való áttelepítését tette szükségessé a Magyar József Nádor Tudomány Egyetem irányítása alatt.

BUDAI GÉZA, okl. erdőmérnök (1930 IV. 12 - 2003 I. 7) :

Budai Géza barátunk és kollégánk AlmaMáterunk, a József Nádor Műszaki Tudomány Egyetem, többszáz éves selmeci hagyományokra épült Soproni Erdőmérnöki Karának halottja; jó magyar, kiváló szakember mint erdő és tervezőmérnök és példás életű családapa fejezte be földi pályafutását.

Géza középiskoláit az Egri Ciszterci ta Gymnázium-ban kezdte s azután, hogy a szovjet hatalom azt bezárta a Gyöngyösi Áll. Gymnázium-ban érettségizett, majd 1940-ben nyert felvételt a Soproni Egyetem erdőmérnöki karára.Barátommal 1953-ban szerez- tük meg erdőmérnöki diplománkat. Az '56-os Forradalomig Géza az Áll. Erdőrendezőségnél végzett mérnöki munkát. A Forradalom után, ugyan külön utakon hagytuk el hazánkat, de 1957 nyarán találkoztunk ismét British Columbiában.

Géza a nemzetközileg elismert magyar vadászati hagyományokat a legmagasabb fokon gyakorolta, olyan világhírű magyar vadászok nyomában, mint Nádler Herbert, Kittenberger Kálmán és Széchenyi Zsigmond, akiknek életművét tudományos alapon tanulmányozta, sőt gyakorolta; természetesen sokkal szerényebb anyagi fedezet birtokában. Egy komoly eredményekkel rendel- kező helyi magyar vadász jelentette ki, hogy "British Columbiában két igazi vadászt ismer, az egyik Budai Géza". A '80-as évek után , miután önállósította magát és létrehozta az u.n. "CSFM Engineering Ltd." nevü consulting vállalatot, mely mint nevében: Civil, Structural, Forestry & Mining feladatok tervezésével és kivitelezésével foglalkozott, anyagilag is közelebb került vadászati álmai megvalósításához földünk valamennyi kontinensén.

Sok barangolás, kűzdelmes terepjárás és kedves vadászepizód köt Gézához, melyekből legyen szabad egyet röviden megemlítenem. **Tulajdonképpen az elmúlt úgy 42 esztendőt kölcsönben kaptuk a Jó-Istentől.** 1960 őszén Hope-tól keletre a Sumallo patak völgyében másztunk fel a Silvertip hegység É.K.-i bérceire; hegyikecskék után. Ott jöttem rá, hogy olyan bakancsokkal, amilyent én hordtam, életveszélyes hegyet mászni. Géza barátom, mint mindig, most is elsőosztályu felszereléssel rendelkezett, ami nélkül Ő elsem indult volna, de hát én családos lévén...stb. Elérkeztünk arra a pontra, ahonnan én már csak vágyakozni tudtam. Géza feljutott a tetőre és kecskével jött vissza. A fahatár felett, félig-meddig függő helyzetben töltöttük az éjszakákat a szabadég alatt, majd visszatérőben "lerobbant" az idő és megjött a hideg őszi- eső is. Két nappal előbb, felfelé jövet a völgy aljában a zuhogó gleccservizet követtük és most visszatérőben a völgy meredek nyugati oldalán ereszkedtünk lefelé. Az egyik nehéz mászást követő kényszerpihenő alatt, nagy megrökönyödésünkre eget-rengető robajjal indult meg a szemben-lévő hegyoldal, amint kisebb-nagyobb, sőt háznagyságú sziklák görgetege temette be alattunk a két nappal előbbi ösvényünket.

A mai napon úgy tekintek vissza, Gézánk, hogy milyen kegyes volt hozzánk a SORS. Te már túl-vagy a legnagyobb "hegyomláson"; és az "Örök Vadászmezőkön" emlékezzél meg rólunk, vándorokról. BÉKE VELED.

Major Ricsi.

†

„A jó harcot megharcoltam,
a pályát végigfutottam,
a hitet megtartottam."
(2. Tim. 4., 7.)

A gyászoló család, a Környezetvédelmi Minisztérium, a Fertő-Hanság Nemzeti Park Igazgatósága,
a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Kara
mély fájdalommal, de Isten irgalmában bízva tudatja, hogy

Dr. Csapody István

a növények barátja
erdőmérnök, botanikus, a Nyugat-Magyarországi Egyetem címzetes egyetemi tanára és díszdoktora,

a Fertő-Hanság Nemzeti Park volt főtanácsadója, Széchenyi díjas,
az Osztrák Köztársaságért Arany Érdemrend tulajdonosa, Pro Natura és Pro Urbe díjas,

életének 72. évében, 2002. január 8-án szeretett szülővárosában és otthonában,
Sopronban visszaadta lelkét Teremtőjének.

Testét január 16-án, szerdán, 11.30 órakor helyezzük örök nyugalomra
a soproni Szent Mihály temetőben.

A Környezetvédelmi Minisztérium, a Fertő-Hanság Nemzeti Park Igazagatósága
és a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Kara saját halottjának tekinti.
Lelki üdvéért közvetlenül a szertartást követően,
a soproni Szent Margit plébánián (Szt. Margit út 4.) szentmisét mutatunk be.

„Gyümölcsötök a megszentelődés, célotok az örök élet."
(Róm. 6., 23.)

J O Ò Bàlint, alias "Buli"

1936 - 2001

Szomorù szivvel, könnyes szemmel àlltam az èv elején ismét egy koporsò elött. Evfolyamtàrsamtòl, kamaràsomtòl, test-lelki jòbaràtomtòl, söt földimtöl Joò Bàlinttòl vettünk bùcsùt.

Mindketten Somogyorszàg központjàbòl, Kaposvàrròl indultunk. Bàlint ott is érettségizett, majd Sopronban az Erdömérnöki Föiskolàn, söt egyugyanazon kamaràban kezdtük el tanulmànyainkat. Az élet aztàn St. Wolfgangban széjjelvàlasztott minket, Bàlint visszament Sopronba Iluskàjàval, én meg a svàjci hegyek közé kerültem.

Bàlint Sopronban diplomàzott, valéta elnök volt sz évfolyam bùcsùztatàsànàl. Munkàlkodàsàt a Pilisi Parkerdögazdasàgnàl kezdte el. Még hallgatò koràban elvette feleségül, hü baràtnöjét Marek Iluskàt , akivel aztàn egy hosszù szép közös életùtat jà rtak be. A hàzassàgbòl két stramm fiù született: Bàlint jun. 1960-ban és Balàzs 1971-ben. A z Erdögazdasàgtòl hamarosan a Közùti Igazgatòsàgokhoz lépett àt, magas technikai tudàsàt itt jobban tudva kamatoztatni. 1975-töl a Budapesti Közùti Igazgatòsàgànak a tagja, majd felelös vezetöje a Komàromi Autòpàlya Mérnökségnek. Innen ment több mint 20 év utàn jòl megérdemelt nyugdijba. Igazgatòsàga alatt a Komàromi Autòpàlya Mérnökség szinte felviràgzott: okos ùjitàsok, kulturàlt viselkedés, baràti sportrendezvények, sikeres karbentartò munkàk, kitünöen sikerült növénytelepitések sora (igen, az erdész mùlt kisért!?) emelték az együttdolgozàs szinvonalàt és az autòpàlyàk forgalombiztonsàgàt valamint esztétikàjàt. Az ö munkàssàgànak a kezenyoma làthatò lesz sokàig még a jövö generàciò szàmàra is.

Kedves természete, jò kiàllàsa, kitünö hangja, màsokat meghallgatni tudò kézsége, kisgyermekekkel bànni tudàsa, sportos megjelenése mindenütt közszeretetet és elismerést vàltott ki. Akik ismerték tudjàk csak, hogy mit is vesztettünk vele.

Bàlint baràtunk emléked velünk marad, bennünk is él tovàbb. Elhallgatott a cantus praesens-szünk, màr nem nekünk intonàlja a nòtàinkat...

1955 egyik téli estéjén Sopronban a Templom utcai kollégiumban - megint egyszer - villanyszünet volt. A sötétben összeültünk és Bàlint vezetésével énekeltünk. Az egyik szép-szomorù diàknòta utàn -mellettem ülve- odasùgta a fülembe: "Te ezt én tényleg igy is szeretném hogy legyen!"

Alljon itt e pàr sor végén az ö akkori örökség-hagyatéka:

"... ha elmennék is én közületek
Fiùk ne sirj atok, Fiùk mulassatok tovàbb:"

Czeiner Zsolt

EMLÉKEZÉS BORSODI FERENCRÖL (1937-2000)

A KAPOCS XX évfolyam 35 szám December 2001, 56-ik oldalán egy rövid kézirásos jelentés volt Borsodi Ferenc eltávozásáról az élők sorából. Az eredeti megemlékezés szövege Czeiner Zsolt barátunktól Svájcból valami okból nem jelent meg a Kapocsban.

Bár Feri nem lett erdőmérnök de közénk tartozott mert megőrizte a soproni szellemet amit Ő továbbra is gyakorolt élete útján. Igy, én úgy érzem, hogy a megemlékezés Ferire eljár tőlünk mivel Ő is soproni öregdiák volt.

Üdv az Erdésznek: *Tóth Géza. o.em.*, a volt R5-ös kamara tagjai nevében. (Képen balrol jobbra):Tóth Géza, Péch Gyula, Béres Mihály, Komlóssy József és **Borsodi Ferenc.**

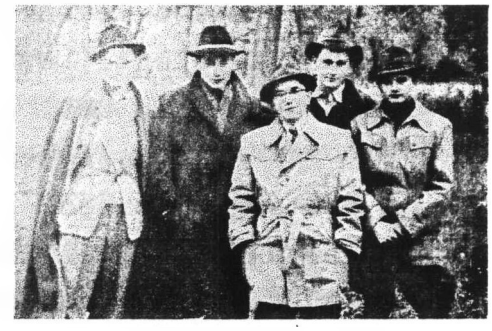

Czeiner Zsolt megemlékezése Borsodi Ferencröl:

Ismét búcsúra int a klopacska szomorú hangja, Borsodi Ferenc, alias Szike ment el közülünk az elmúlt őszön, csendesen elaludt, békésen szerényen ahogy élt is.

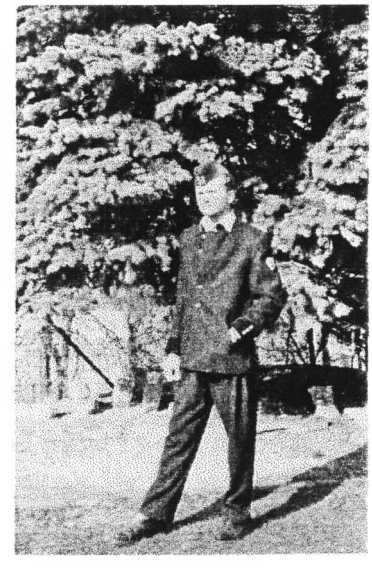

Borsodi Feri az 1955-ben kezdő erdőmérnök hallgatók évfolyamába tartozott. Másod éves hallgató korában, 1956-ban Ausztriában maradt évfolyam és gimnazista társával, Béres Miskával együtt, mondván: "hadd nyögje továbbra is Mátyás bús hadát Bécsnek büszke vára!" ott folytatta tanulmányait tovább, először a Hochschule für Bodenkultur intézetben. Mivel a jó Isten igen nagy rajz és festőtehetséget adott neki, ezért az erdészeti tanulmányokból átváltott a bécsi Képzőművészeti Akadémiára, ott is diplomázott kitüntetéssel.

Feri, Hódmezővásárhelyen született 1937 július 18-án. Szülei állami alkalmazottak voltak, nővérével együtt boldog gyermekkort élt. Hamar felfedezte magában a természet szeretetét és járta a rá olyan tipikus hosszú léptivel a környéket, az erdőket, mezőket és vizpartokat. A helyi Bethlen Gábor gimnáziumot végezte el és már diákévei alatt szoros kapcsolatba került a városi múzeum igazgatójával, Tornyai Jánossal. Szabideje jó részét a múzeumi szertárban tölti, kiképzi magát az állatpreparálás művészetében is. Érettségi után nem vették fel Budapestre a Képzőművészeti Akadémiára, igy került hozzánk Sopronba az Erdőmérnöki Főiskolára. Ott mint a Templom utcai diákotthon R5-ös kamara lakója, a vidámsága és segitőkézsége alapján hamar a szemeszter megbecsült és kedvelt tagjai közé tartozik.

1956 után Bécsben elnyeri az u.n. Rockefeller ösztöndijat, ami anyagilag biztositott egyetemi éveket számára a sok soproni nélkülözés után. A diplomájának megszerzése után megnősül és két fiúgyermeknek lesz szerető édesapja. Ő saját műtermében dolgozik, rengeteget fest, majd az utolsó időkben templomi freskóképek felfrissitésében és konzerválásában munkálkodik sok sikerrel és elismeréssel.

A barati kapcsolatot a kezdő soproni évfolyamával továbbra is tartotta, az évfolyam találkozókon redszeresen jelen volt Sopronban.

Kedves Feri, alias Szike, hiányozni fogsz nekünk az elkövetkezö találkozókon, a vidám történeteidet, élettapasztalatod diktálta elbeszéléseidet, sajnos nem fogjuk többé hallgatni. Búcsúzunk Tőled pajtás, emlékedet szeretettel őrizve szivünkben.

Kedves János! 1930-április 28 — 2002 március 28

Néhány hét mulva fél évszázada lesz annak,hogy ballagtál,majd érettségiztél a soproni erdészeti technikumban. Osztályfőnököd lévén,Veletek ballagtam.A ballagás mindenhol a búcsúzást jelenti.Lesujtó,hogy a ballagásod 5o éves évfordulóját megelőzve kell külön búcsúzni Tőled.

A Nyírségben születtél és az erdő szeretete hozott az esztergomi erdész gimnáziumba,ahol a felvételi vizsgán találkoztunk 54 évvel ezelőtt.A több,mint 2oo jelentkező akkor kemény felvételi vizsgát tett,s csak a 2o legjobbat vettük fel akik között is az elsők között voltál.

1952-ben kitüntetéssel érettségiztél,majd felvettek soproni egyetemre,ahol 1957-ben szerezted meg az erdőmérnöki oklevelet.Közben feleségül vetted volt erdész iskolatársadat, Marikát,így még szorosabbá fűzted érzelmi kapcsolatodat a szal mával.A soproni erdőgazdaság fűrészüzeméhez kerülve,életed elválaszthatatlanul összefonódott a fával,a fafeldolgozással.Szakmaszereteted tudományos igényű kutatásra is ösztönzött.Nagy e dészünk,Barlai Ervin,éles szeme hamar felfedezte tehetségedet. Indíttatására értékes doktori disszertációt állítottál össze, amelyet - készítése közben - több ízben is bemutattál nekem. Hízelgő volt számomra,hogy szakmai tantárgyam keretében végezted a megfigyeléseket és figyelemre méltó uj megállapításokat tettél a faanyag belső szerkezetével kapcsolatban.Hozzájárulásoddal került az erdőhasználattani tankönyvbe az általam elnevezett Leskó-görbe,amely a feldolgozott faanyagban található ággöcsök nagyságának és egészségi állapotának összefüggéseiről adott igen jó és szemléletes ábrát.1962-ben kiválóan védted meg a doktori értekezésedet.

Ezirányú munkádat folytattad akkor is,amikor önállósítottad magad.1984-ben alapítója voltál a Soproni Erdész és Faiparos Diákok Baráti Körének és halálodig az elnökség tagja.

Most is előttem van az a pillanat,amikor a Baráti Kör egyik közgyűlésén a szegénysorsú tanulók számára példamutatóan jelentős alapítványt ajánlottál fel.

Magyarságodról tanubizonyságot tettél,amikor nem voltál hajlandó elhagyni az országot a nagyobb kenyérért.Pedig műszaki és közgazdasági tehetséged külföldön számos előnyt biztosított volna számodra.

Nemrégen szóba került közöttünk a közelgő 5o éves érettségi találkozó.Viccelődve kérdezted,hogy egy 5o éves találkozón mit illik mondani a volt osztályfőnöknek.Eszembe sem jutott akkor,hogy azt már nem éred meg.

A sors az életedben a legutolsót lapozta és így már nem érhetted meg,hogy Márton unokád,aki ebben a tanévben volt erdész iskoládat elvégzi,~~és~~ szakmai életében a legelsőt lapozz

Jónéhányszor előfordult,hogy kiváló énekhangodat élvezhettük,nem egyszer énekelted el a híres Fiúk,ha majd remeg kezemben e bús nedűvel telt pohár kezdetű búcsúzó selmeci diákdalt.Nem gondoltuk volna,hogy az a valóságos búcsú ilyen hamar bekövetkezik.

Itt állunk sírodnál és nem tudunk belenyugodni a sors döntésébe.Betölthetetlen űr marad utánad,szeretteid,feleséged,leányaid,négy unokád számára.Példád azonban itt marad.

Iskolánk legelső évfolyamának diákja voltál,kiváló példamutató tanuló,majd közel 5o éven át alma matered tevékeny pártfogója és mecénása.

Munkatársaid,munkásaid,ismerőseid elismeréssel és tisztelettel beszélnek jóindulatodról,emberségedről.Nem mentél nyugdijba,mert nem érezted szükségét a pihenésnek,pedig az utóbbi időben nyilvánvalóvá vált,hogy családodért,szakmádért erődön felül dolgozol.Kérlelhetetlen betegség tett pontot életed végére.

Kiss Ferenc,egyik legnagyobb erdészünk,írta az alföldi,homoki serevényfűz pusztulásával kapcsolatban:"A búcsúzás mindig nehéz,de a végleges már fájdalmat okoz."Nos ez a fájdalmas búcsúzás most jött el számunkra.

Megtiszteltetés számomra,hogy volt iskolád,az erdészeti technikum,majd erdészeti szakközépiskola nevében,továbbá az Erdész és Faiparos Diákok Baráti Köre tagjainak nevében búcsúzhatom Tőled.

Igaz erdész voltál és igaz magyar.Hazádat,népedet, szakmádat rajongásig szerető és féltő igaz ember,példás férj, példamutató családapa és nagyapa.Az emberi tisztesség nyugalmát sugároztad szét magad körül.A közeli 5o éves érettségi találkozótokon a helyed már üres lesz.

Aki ismert,nem felejt el.

Nyugodj békében,Isten Veled! Firbás Oszkár.

Sopron,2oo2 április 9. **15**

Tisztelt vendégeink, házigazdánk, kedves barátaim, öregdiákok és soproni nagy családunk tagjai itt és szétszórva világban.

Közel 50 éve vagyunk már együtt és ma este ismét összejöttünk, hogy megosszuk egymással múltunk emlékeit, a jelen valóságát és a jövő reményeit.
Összefoglalhatnám életünk közös állomásait, Sopront, a forradalmat, a menekült táborokat, újraindulásunk küzdelemeit és sikereit és mindazt ami bennünket összefogott a hosszú évek folyamán. Erre a nagy feladatra nem való ez az est és így inkább csak néhány gondolatot szándékozom veletek megosztani. Röviden, mert testvér egyetemünk, Heidelberg diákjai, akik nagyon jól tudták az élet és boldogság lényegét, azok úgy fogalmazták meg ezt: "KURZE PREDIGEN, LANGE WORSTEN" - Rövid előadás, hosszú kolbász.
Tollas Tibor költőnk és barátunk meglátogatott bennünket itt Vancouverben, azt kérdezte tőlem, - tudod nektek mi a legnagyobb kincsetek soproniaknak? Fejben igen könnyű volt leltárt készíteni, u.n. kincseinkröl: Van egy kis Magyarországon belénk vert tudásunk, egy adag emigráns-muszály herkulesi szorgalom és egy szál gúnyánk.
"Az, hogyha kell össze tudtok fogni, hogy közösen tudtok cselekedni ha kell, és mindig van valaki aki a közös szekeret is tolja." Ezért dedikálta nekünk az este a Westerlandi halászok versét, amit a szétszorodott magyarságnak írt.
A westerlandi halászok kénytelenek elhagyni szigetüket és veszélyes idegen vizekre menni és csak közös munkával, egymás támogatásával tudják fenntartani magukat és életüket.

„Westerland küldött idegen vizekre
Hogy visszatérjél zsákmánnyal teli
Mert szikláinkon kenyér se terem
Vess hát magot a zúgó tengeren
Melynek hátát ma csónakod szeli.

Tartsuk a hálót társak, láthatatlan
Így fogjuk egymás gyöngülő kezét
S kékülő szájjal, éhen, félhalottan
Gyűl már a kincsünk ezüstös szavakban
És küldjük keletre, hazám tefeléd.

Igy irta könyvembe: „Miklósnak szeretettel, hogy így tartsuk egymás gyengülő kezét"- de ez mindnyájunknak szólt akkor is és talán mégjobban ma is.

Kedves barátaim, hihetetlen sikeres szakmai munkát végeztetek s családot alapitottatok a hosszú évek folyamán, de mindig volt energia a sok egyéni munka mellett a közös ügyeinkre.

Őszinte köszönet mindnyájatoknak aki tett, aki ápolta az összefogást, mindazoknak akiknek szívügy volt, hogy a hálóba gyűljön a közös kincs is.
Közel négy évtizede jelenik meg a mindnyájunkat összefogó KAPOCS, vannak összejövetelek, bálok, piknikek, szakestélyek, van a UBC-n székely kapu, vannak szobrok, eméktáblák, magyar cserkészek, van templomunk és a legfontosabb, mindig van soproni testvér megosztani örömöt vagy bánatot.
Mit tehetünk most, ahogy az évek szállnak felettünk és a végső elszámoláson is gondolkodnunk kellene?
Egyszerű, de súlyos felelöséggel járó válasz talán az lehetne, hogy maradjunk hűségesek önmagunkhoz. Ennél kevesebbet nem tehetünk, mint a „ civitas fidelissima" mostoha gyerekei.
Ha hűségesek vagyunk önmagunkhoz, akkor hűségesek vagyunk Magyarországhoz is, amelynek egy-egy darabkáját mindnyájan magunkkal hordjuk. Akkor hűségesek vagyunk Sopronhoz is, ahonnan odisszeánk indult a tűztorony árnyékából. Akkor az Alma Materhez is, amelynek mi egy erős nyugati ága vagyunk, talán azért mert a vasfüggöny innenső oldalán több csapadék és napfény jutott, de a törzs és a gyökér mindig ott volt és van is.
Végül azért, mert az önmagunkhoz való hűség mindig visszavezet bennünket egymáshoz a baráti szeretet és tisztelet útján és mindahhoz, amiben ideálisan hittünk, amiért kockáztattunk, amiért szenvedtünk, de ami megértést, sikert és megnyugvást is adott.
Mi az örökségünk? Szellemi örökségünk Észak Amerika erdészetében és faiparában elismert, egyedül álló és elvitathatatlan. Sopron cégjel a szakmában, minőséget szavatol és ajtókat nyit meg. De spektrum a szakmán túlra is kiterjed. Van közöttünk bányamérnök, vállalatvezető, patológus,, geologus, üzletember és sarkkutató, kúlturmérnök, pap és ornitologus, lelkész, statisztikus, környezetvédő, ökologus, közgazdász, vállakozó és térképész, adminisztrátor, televiziós és kohász, tanitó, élsportoló és professzor, politikus és sok sok más.
Széles rendet vágtunk.. Otthon 35 évig, vagy semmit, vagy főleg csak rosszat mondtak rólunk. Az igazság a hold mögött bújkált. Ezzel nem perelünk, életünk ennél zsúfoltabb és tartalamasabb. Ennél sokkal fontosabb az, hogy mi hogyan szeretnénk befejezni történelmi munkánkat, amit mi ugyan nem kértünk, de amikor a vállunkra adtak akkor felvállaltuk.
Mi milyen elszámolást akarunk adni magunkról azoknak akik értékelik az őszinteséget, lényeget, morális helytállást és az eszmei valóságot???
1956-ban James Michener a Pulitzer díjas nagy amerikai író Andaunál szemtanúként nézte a menekülő exodust. Az „Andaui Hid" kényvében azt irta, hogy még a legedzetteb háborús tudósitónak is nehéz volt nézni ezt a 200 ezres emberi tragédiát. Nem a menekültek tragédiáját hanem egy országét. Tizenegy példával próbálja illusztrálni Magyarország vérveszteségét és elsöként a soproni egyetem kijövetelét említi. Sajnálja és szégyelli, hogy az USA nem hívta meg őket mint csoportot és írigyeli Vancouvert, „What a vital impulse Vancouver is going to get".

Lehet, hogy túlbecsülte energiánkat és erönket és legnagyobb hatásunk az u.n. hinterlandban lett, ahová bennszülött kanadai nem szivesen ment volna dolgozni. De országunk vesztességét sok-sok területen alaposan, reálisan és hozzáértően értékeli ki.
Nagyon szeretném, ha ma Michener ott állhatna a Soproni Egyetem aulájában a művészi faragású emléktáblánk elött és olvashatná Vargha Domokos szavait:

„Akik elmentek, de el nem szakadtak,
Kanadában is magyarok maradtak,
Akik meggyőztek egy messzi világot
De ma sem mások; soproni diákok.
Az ősi otthont, az Akadémiát
Szivből köszöntik, Vivat! Vivat! Vivat!

Kedves barátaim,---------igy lesz
Veszteségböl élet,
A tragediából alkotás
A széthullásból erő
És a töredékböl örökség.

Évekkel ezelött, egy nyári vakációs úton megálltunk egy kis oregoni temetőben. Egy sirnál letettünk egy kis virágot és elmondtunk egy miatyánkot. Fiam megkérdezte: Ez egy híres ember sírja?? Azt válaszoltam: Nem, nem volt híres ember, de annál valamivel több... tisztességes jó ember volt, jó erdész és soproni öregdiák.
Sajnos a sirok szaporodnak. Soruk kezdödött St. Wolfgangban de manapság már az Atlanti Oceántól Vancouver Szigetig mindgyakrabban, mint külföldi exotikus növények bújnak ki a földből.
Egyenként mindnyájan megteremtettük örökségünket, közös örökségünk legyen több mint annak sok-sok értékes részlete. Legyen az amit Horacius igy nevezett: „Exegi monumentum cere perennius" We raised a monumentum more enduring than bronz. A bronznál is tartósabb emlékművet állitottunk.
Mondja majd rólunk az utókor; Nagyon jó volt az a vancouveri soproni öregdiák gárda, tisztességgel helytálltak az életben, megmaradtak magyarnak és ebben a hűtlen korban is megmaradtak hűségesnek önmagukhoz.
Kedves barátaim, ha továbbra is fogjuk egymás gyöngülő kezét, akkor ez lesz a végső valóság.
Kivánom Isten áldását és jó szerencsét hozzá.

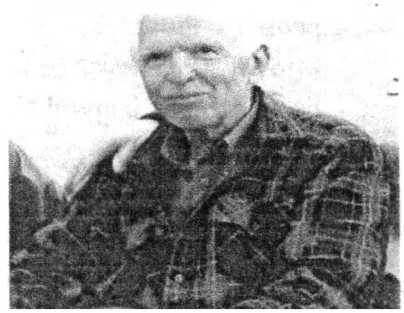

Grátzer Miklós,
2002, szeptember 28

A Magyar Tudományos Akadémia
köztestülete

tagjává fogadta

Grátzer Miklóst

a külhoni magyar tudományosság jeles képviselőjét.
Mint köztestületünk tagja,
gyarapítsa ezután is a magyar, s így az egyetemes tudomány
eredményeit,
tovább öregbítve ezáltal hazánk jó hírét
szerte a világon.

Budapest, 2001. december 1.

Glatz Ferenc
a Magyar Tudományos Akadémia
elnöke

Canadian Forest Service Scientist Receives Prestigious Award

"The award recognizes significant contributions in pest management, extension, consultation, research, and teaching."

Dr. Les Safranyik, recently retired research scientist at the Canadian Forest Service, Pacific Forestry Centre, has been awarded the prestigious Western Forest Insect Work Conference (WFIWC) Founders' Award.

The WFIWC, an organization committee to the science and practice of forest entomology in North America, bestows the Founder Award to an individual who has made an outstanding contribution to forest entomology in western North America. The award recognizes significant contributions in pest management, extension-consultation, research and teaching.

Dr. Safranyik (available at: lsafranyik@pfc.cfs.nrcan.gc.ca) received the award at the 53rd Annual Western Forest Insect Work Conference that was held April 23-25, 2002 Whitefish, Montana. Having worked for o\35 years with the Canadian Forest Service,

. — Dr. Safranyik is respected internationally for his knowledge and extensive research in bark beetle biology, population dynamic and management. As a research scientist in entomology at the Pacific Forestry Centre, Dr. Safranyik has an outstanding record of service to western forest entomology. He has authored or co-authored over 170 publications on a variety of science topics which have been wide cited by colleagues world-wide.

"Dr. Safranyik has shown consistently high standards in his personal conduct and in his contributions to the field of forest entomology," says Peter Hall, provincial for entomologist with the BC Ministry of Forest

"He has provided inspiration to many who now work actively in managing bark beetle situations; his research and his perspective have provided the basis of many management activities that would not otherwise have been possible. Dr. Safranyik is widely acknowledged as one of the world experts on bark beetles."

Adds Dr. David Wood, professor emeritus of entomology and professor of the graduate school, University of California at Berkley.

"His research on bark beetles, in particular, stands out as Dr. Safranyik's most significant contribution to science. His studies on the population dynamics of the mountain pine beetle, the most destructive bark beetle in North America, include a great diversity of topics. Dr. Safranyik is held in highest este by his colleagues throughout our world-wide forest entomology community."

During his career, Dr. Safranyik received numerous honours and awards from a variety of organizations including the Entomological Society of BC, the Entomological Society of Canada, and the Entomological Society of America. He has been greatly admired for his outstanding contributions to professional organizations as well as for his generosity in sharing his expertise among colleagues and the scientific community.

"Dr. Safranyik has served on the supervisory committee of many of my graduate students," says Dr. John Borden, professor, Department of Biological Sciences, Simon Eraser University. "Through sharing his knowledge and insight, he has greatly enriched their development as researchers, and through his encouragement he has helped them to reach their full potential. He commands my profound respect. I know of no one more worthy of receiving the Founders' Award."

In his acceptance speech, Dr. Safranyik talked about his early years in Hungary and how he became a forest entomologist, concluding with his observations on important aspects of mountain pine beetle population dynamics. He then received a couple of standing ovations from the crowd of about 150 forest entomologists.

Dr. Safranyik says that in his retirement he will continue working with bark beetles and related problems because he finds the work interesting and stimulating. "I had a fulfilling career working on an important and highly challenging problem. At the end, most of us will conserve only what we love, love what we understand and understand what we are taught."

DR. K.J. ROLLER, RPF, HM.
FOREST TREE BREEDING AND PLANTING CONSULTANT
1055 BLOOR ST. E. APT. 1615
MISSISSAUGA, ONTARIO CANADA L4Y 2N5
TELEPHONE (416) 270-7550

2002 oktober 9.

Kedves Tibor !

Valóban boldoggá tette barátainkat és családunkat a Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztje.Ez az elismerés Titeket illetne meg, nem engemet. Ezért hálás köszönet érte Nektek. Könnyű volt vezetőnek lenni olyanok számára, akiket a sodró élet eseményei vittek elöre,bár a múló élet történései elmosni látszottak az érzelmek élő megörzésére, arcképeitek másai,melyek mind emlékül a képes naplóm oldalain szerepelnek. Ezek a lapok ébren tartják számomra neveiteket és a nekem irt kedves soraitokat,amik az életetekben elért sikerekről szólnak.

Mi sem tett volna boldogabbá, mint olvasni a most irt és küldött üzeneteket, amik megőrizték az ALMA MATER és a régi hitünk egységben maradását és a hűséges érzelmeiteket.

Köszöntelek tehát Mindannyiatokat és kérem, hogy az ébrentartott hűségeteket az Alma Mater iránt a régi egység hitében tartsátok meg, amig a köszöntésünk egymásnak megmarad . . . . Ü D V A Z ERDÉSZNEK !!!

Kedves Tibor, sorsunk utolsó szakaszában összegyüjtött ujságokat és egyéb cikkeket, kivágásokat (szemelvenyeket) külön póstán küldöm és ha szükségesnek tartod, felhasználható a továbbiakban is. Ha nem, talán legjobb lesz, ha az egyetem iratgyüjteményében tárolják és talán egyelőre nem dobjátok a vonatkozó iratokat szemetbe.

Jó munkát és minden egyéb jót kivánok mindenkinek szeretettel,

JÓ SZERENCSÉT !!!
Ölel:

TO: MR. T. K O C S I S Forest Engineer
302-789 Drake Str.
Vancouver BC. V6Z 2N7

Kalocsai barátaink.

S O P R O N I E S T - 2 0 0 2

A hüség város - Sopron - hajdani gyerekei jöttünk össze hagyományos évi találkozó, ünneplő, emlékező esténkre.
A Soproni Bál hagyományos megnevezés tán kicsit formális.
A bál a tánc, mulatás szép körét jelenti. Nekünk az egymás ujralátása, a baráti ölelés, kézfogás egyre értékesebb élménye jelenti az ünnepet.
E jeles esemény a vancouveri Magyarok Nagyasszonya Egyházközség nagytermében került megrendezésre.
Kocsis Tibor kolégánk - azt hiszem jobb ha Kocsis balekot irokremek meghivókkal és illusztris ital cimkékkel is emelte az Est tekintélyét.
Réglátott messze földön - de még mindig ezen a kontinensen - élő kolégáink tiszteltek meg bennünket jövetelükkel.
Igy Ifju Géza, Bódig Jóska, Grozdics Gyurka és Leskó Gyurka.
E derék kolégák Leskó Gyurka kivételével nekünk mindig "harmadévesek" maradnak jólehet a harmadév diákkori érdemes rangja erősen gyarapodott a master, phd. fokozatok tisztes sorával.
A harmadéves kolégák ezalkalommal évfolyamtalálkozót is ünnepeltek és erre a nevezetes alkalomra magyarországról meghivták a sopronban végzett évfolyamtársat Nagy Antal személyében aki Józsi fiával - szintén sopronban végzett erdőmérnök - el is jött ünnepelni velünk.
Örömmel és tisztelettel köszöntöttük körünkben hajdani derék profeszoraink özvegyeit, Jablánczy Sándorné, Tuskó Ferencné, Papp Ferencné és Gerencsér Lászlóné urasszonyokat.
Az alkalomhoz illő izletes vacsora Ft. Lakatos Dénes házigazda plébános ur asztali áldása után került sorra.
Ünnepi szónokunk Dr. Gratzer Miklós akadémikus - alias Kulacssziven érintett bennünket mikor az önmagunkhoz való hüséget, a sopronhoz való magyar ragaszkodást prófétálta félre nem érthető módon. Isten áldjon érte.
Esténk szépségét gyarapitotta a vancouveri Forrás Együttes magyar néptánc csoport nivós bemutatója zenekarukkal és táncosaikkal.
Az est során a szokásos Kocsis balek válogatta elektronikus cigányok jóhangzásu muzsikája is megszólalt. Kevesen maradtak ülve.
A Magyar Televizió dokument filmet készit az 1956-os események folyamányaként vancouverbe vándorolt soproni Erdőmérnöki Főiskola hajdani tagjairól akik a vancouvri British Columbia Egyetem, Sopron Faculty of Forestry diákjaiként szereztünk diplomát, dolgoztunk szerteágazó erdőmérnöki, tudományos, oktató és egyéb müszaki munkakörökben.
E nevezetes estén a háromtagu szakcsoport aktivan müködött Novobatczky Sándor filmrendező, szerkesztő vezetésével.
Hajdanában a hajnal is korai volt a mulatságot abbahagyni.
Manapság már mértékletesebbek lettünk. A hagyományos nótázás korábban kezdődött tán de a régi soproni lelkesedéssel zengett.
A " Ballag már a vén diák" örök diákdal búcsuztatta az estét.

Jó szerencsét ! Üdv az erdésznek !

Takács József

BESZÁMOLÓ A SOPRONI 56-OS HARMADÉVESEK A 2002-ES VANCOUVERI TALÁLKOZÓJÁRÓL

Jó volt ismét látni a megjelent egykori évfolyam társainkat, családtagjaikat és az 56-os soproni csoporthoz tartozó ismerőseinket. Közel 200-an ünnepeltük a találkozót szeptember 28-án a vancouveri magyar katolikus teplom disztermében. Mi, a volt harmad évesek, voltunk a legtöbben az öt évfolyam között. A volt diákok és családtagjain kivül még az egykori tanárok családtagjai is jelen voltak. Sajnos a volt tanáraink közzűl már csak Adamovics professzor tudott jelen lenni. A mi évfolyamunkat a következők képviselték:

Magyarországról

Nagy Tóni (Sopronban végzett évfolyamtársunk) és fia Jóska (ő is egy Sopronban végzett erdőmérnök)

Kanadából

Bakó Jóska
Bakos Tibi, felesége Magdi és leányuk (Adrianna)
Csizmadia Feri
Deminger Karcsi és felesége Kati
Für Karcsi és felesége Marika
Jákoy Bandi és felesége Adrienne
Kis-Toth Jánosné (Erzsi) és gyerekei (Feri, Kari és Péter)
Kiss Jancsi
Nyers Feri és felesége Kati
Rónai Sanyi és felesége (Audrey)
Sivák Béla és felesége (Connie)
Szamosi Gabi és felesége Lorna

Az USA-ból

Bódig Jóska és felesége Verna
Grozdits Gyuri és felesége Judy
Ifjú Géza és felesége Beth

Kanadai évfolyam társaink akik nem tudtak résztvenni mert Sopronban voltak:

Balatinecz Jancsi (már az ötödik évfolyam társunk aki most kapta meg a diszdoktorátust Sopronban)
Kozák Tóni (tanit az egyetemen)

Habár nagyon jól éreztük magunkat, természetesen a távol maradt évfolyam társaink hiányoztak.

Az ünnepi est a bányász és az erdész himnuszokal kezdődött Takács Jóska vezetésével. Utána megemlékeztünk a már örökre eltávozott társainkról. Takács Jóska átadta Kozák Toni üdvözletét. Grátzer Miklós ünnepi beszéde után a helyi magyar tánccsoport szórakoztatott minket erdélyi táncokkal. Csoportképek készitése, vacsora és a soproni borok társaságában az est gyorsan elfutott. Ezeket az eseményeket a magyar televizió felvette. Ahogy Kocsis balek már jelentette, az 56-os soproni csoport eseményeiről egy dokumentális filmet készit a magyar televizió. Na meg mivel a televiziónak nem tetszett a kezdetben elénekelt erdész himnusz igy mégegyszer nagyobb lelkesedéssel elénekeltük.

Másnap reggel bementünk az egyetemre és egy nosztalgia sétát tettünk az erdészeti épületekben és környékén Professzor Kozák Robert (Kozák Tóni fia) vezetésével.

Megnéztük a tölgyfát amit 57-ben ültettünk. Az erdészeti egyetem 50 éves évfordulójára felállitott erdélyi kapu alatt (amit Józsa Laci, volt balekunk faragott) ismét fényképeket csináltunk. Ez után bementünk a Forintek kutató intézetébe és ott a magyar televizió kérésére megvitattuk a soproni csoport fontos szerepét a kanadai erdőgazdaság fejlesztésében. Ezt a megbeszélést abba kellett hagynunk mert már majnem elkéstünk a budapesti étterémben rendezett harmadévesek ebédjéről. Ott Bódig Jóska felolvasta Nyulász Pista levelét amiben sajnálattát fejezte ki hogy nem tudott részvenni a találkozón és hivott minket a 2004-es magyarországi találkozóra.

A következő nap Ifjú Gézáék átmentek Victoriába és meglátogatták Nyers Feriéket. Egy páran (Bódigék, Fürék, Grozdits Gyuri, Jákoyék és Nagyék) felkompoltunk Powell Riverbe és megnéztük a várost Dobozi Tamás (volt negyedéves hallgató) vezetésével. Természetesen a mi volt táborunk már régen eltünt és helyén egy viztisztitó áll. De még megtaláltunk egy pár áthelyezett épületet amit a város különböző egyesületeknek tartja fent. Most az akkori korház helyén egy helikopter leszálóhely van. A mozi még mindég ott áll, de a Hudson Bay árúház már üres és a bank ahol betettük az első megsporolt pénzünket most eladó. Ezután még lementünk a Westview-i strandra ahol mint munkanélküliek nyaraltunk. Megnéztük a labdarúgó pályát ahol az indiánusok jól elvertek minket. Szóval Powell River a papirgyár kivételével áttelepedett Westview-ba.

Kedden reggel kompra száltunk és átmentünk Comox-ba, Vancouver szigetre. Onnan a MacMillan Parkba mentünk ahol Bakosék és Szamosiék már vártak ránk. Természetesen, a nagy Douglas fenyő fák nagy behatást keltettek Nagyékban. Egy picnik után megnéztük a nanaimoi magyar házat és a vele járó botanikus kertet, Kurucz Jancsi (volt elsőéves) irányitásával. Több szép magyar fák és növények nőnek a kertben. Bakosék és Szamosiék a magyar ház alapitó tagjai. A nap gyorsan elszaladt és mentünk Bakosékhoz vacsorára. Magdi kiválló ételei és Tibi saját pinceborai jó hangulattal zárták be a napot.

Szerdán ismét egy nagy reggeli Bakoséknál. Utána megnéztük a világ legnagyobb totempol-ját Duncan-ban. Ezt követte a dunkani erdészeti múzeum meglátogatása. Már megkésve indultunk Victoria-ba és az sem segitett hogy az útat három óra hosszáig lezárták. Már Nyers Feri és Kiss Jancsi nyugtalanul vártak minket a találkozó helyen. Rónai Sanyi segitségével megtaláltuk Nyersék házát. Nyerséknél Kati is zsúfolásig töltötte fel minden féle izléses étellel a vacsora asztalt. A társalkodás késő estig folytatódott.

Csütörtök reggel átmentünk Galiano szigetre meglátogatni Ocskóékat. Habár esőben értünk oda, a nap rövidesen kisütött és alkalmat adott arra, hogy megnézzük Pista resortját, erdőjét és a rengeteg kő faragásait. Pista ajándékozott mindegyik volt évfolyamtársának egy általa faragott kő szobrot. Ez után a kis csoport elvált egymástól. Jákoyék, Nagyék és Grozdits Gyuri még ottmaradtak egy vacsorára és egy esti ünnepségre amelyen még a helyi porgármester is részt vett. Az ott éjszakázók másnap reggel visszamentek Vancouver-be. Nagyék és Grozdits Gyuri még egy pár napot töltöttek Demingeréknél vendégségben. Karcsi egy erdészeti tanulmányi kirándulást állitott össze ami magába foglalta a helicopter rönk kitermelést, fürésztelepet és a Karcsi után elnevezett "Deminger Trail"-t. A whistler-i kirándulást követően Nagyék vissza mentek Vancouverbe és onnan másnap haza utaztak Magyarországra.

Nagy Jóska összeállitot egy naplót az eseményekről és csinált egy webpage-t erről. Ez a napló, képekkel együtt megtalálható a következő cimen:

http://www.webservice.hu/njozsi/hobby/utazas/kanada_2002/kanada_2002.html

Mi, a jelenlevők 56-os harmadévesek egyhangúan elhatároztuk, hogy továbbra is akarjuk ápolni a hagyományainkat és barátságainkat. Kérjük évfolyamtársainkat és családtagjaikat, hogy ha lehetséges tervezzetek résztvenni Magyarországon 2004 őszén az otthonmaradottakkal közös találkozón. E mellett azt is elhatároztuk hogy minden két évben probálunk a harmadévesek több napos összejövetelét megszervezni. A javaslat az volt, hogy legközelebb kevesebb helyre menjünk és inkább legyen több idő a beszélgetésre. A 2006-os találkozót Bakos Tibi, Für Karcsi és Szamosi Gabi tervezik.

Azt mondhatjuk hogy a 2002-es találkozó sikeresen végződött. Ezért nekünk köszönetet kell mondani a helyi szervezőknek: Jákoy Bandinak és Sivák Bélának (Vancouver és Powell River), Bakos Tibinek és Szamosi Gabinak (MacMillan Park, Nanaimo, Duncan), Nyers Ferinek, Rónai Sanyinak és Kiss Jancsinak (Victoria), Ocskó Pistának (Galiano Sziget) és Deminger Karcsinak (Squamish). Ezen kivül még köszönet jár Grozdits Gyurinak és azoknak az éfolyam társainknak akik anyagilag, lakással és élelemmel lehetővé tettétek a Nagyék jelenlétét. Na nem kevésbé köszönet Kocsis Tibinek is aki minden évben nagy lelkesedéssel rendezi a soproni öregdiákok találkozóját.

Zárásként még azt kell megemliteni, hogy az volt a meglátás, hogy jó lenne néha egymásról hallani. Nyers Feri javaslata az, hogy évente egyszer állitsunk össze egy beszámolót. Ehhez az szükséges hogy mindegyikünk (beleértve a az elhunyt évfolyamtársaink családjait is) küldjön nekem egy rövid beszámolót amit én majd összeállitok és elküldöm mindenkinek akinek a cime meg van. Erről rövidesen több részletet adok, de először is segitségre van szükségem mert a több cimet nem tudok vagy hiányos. Itt mellékelem a cim listát és kérem mindenkit nézze át és küldjön nekem kiegészitést és azok cimeit akikről hiányzik a cim.

Én elérhető vagyok a következő módokon:

Cim: Jozsef Bodig
3453 N. County Line Rd.
Fort Collins, CO 80524
USA
Telefon: (970) 484-3005)
E-mail: jbodig@lamar.colostate.edu

Üdv az erdésznek,

Bódig Jóska

A volt harmadévesek találkozója Vancouverben 2002 szept. 28

A NEGYEDÉVESEK TALÁLKOZÓJA

2002 július 30-án és 31-én találkoztak a volt negyedévesek, ezúttal Eugene városában Oregon Államban. A találkozót több hónapon át tervezte és szervezte az évfolyam három Eugene-ben elő tagja: Háhn Fülöp, Horváth Pista (Nyeho), és Nagygyőr Sándor (Colos), valamint feleségeik: Erzsi, Ingrid és Helga. Azt hiszem minden résztvevő évfolyamtársam nevében mondhatom hogy mind a szervezés mind a kivitelezés kiváló volt. Mindnyájan nagyon jól éreztük magunkat.

Legtöbben autóinkkal érkeztünk Eugene-ba. Útközben megnéztük a főbb turista látnivalókat. Mi például tettünk egy kis kitérőt a Mount St. Helens vulkánhoz.

Szállásunk a "Valley River Inn" hotelban volt. Már kora délután kezdtek szállingózni az évfolyamtársak. A hotel idillikus folyóparti elhelyezkedése megadta az első pozitiv benyomást. Néhányan kipróbáltuk hogy elég meleg-e a szabadtéri úszó medencék vize.

Közben elérkezett az idő hogy Háhn Fülöpéknél találkozzunk és megkezdjük a közös ünneplést. Néhány pohárka bor és egyéb italok hatására kezdett melegedni a hangulat. Az "előre megrendelt" kiváló időjárás is kedvező volt. A ház udvarán felszolgált házi készitésű finom ételek, és sütemények jócskán fogytak.

Nagyon szép és izléses volt a lampionos, nemzeti szin szalagos diszités. A házigazdák családtagjainak és barátainak az ünneplésbe való bevonása is nagyon kellemes volt. A legkissebbek magyaros népi öltözékben különösen kellemes szint adtak az estnek.

Másnap reggel indultunk a kirándulásra. A nagy erdőtűz-veszély miatt kissé módosultak a tervek. De igy is fantasztikus helyeken jártunk. A Mackenzie Pass láva "tengereit" látogattuk meg. Délben egy kis folyó menti vendéglőben ebédeltünk, majd további nézelődés, és fényképezés után indultunk haza.

Hamarosan készülődni kellett a banquette vacsorára. A választék "Pacific Salmon" ill. "Prime Rib" volt. Mindkettő kivántatta a gyakori torok öblögetést finom oregoni borokkal. Házastársakkal együtt több mint 30-an voltunk jelen.

A vacsora közbeni és utáni beszélgetések során újra megtudakoltuk egymástól hogy ki hogyan töltötte az elmúlt évet. Néhányan bizony küzködtünk kissebb, nagyobb betegségekkel, de szerencsére még elég sokan el tudtunk

jönni a találkozóra.

Hamarosan éjfél után az erdész és bányász himnuszok eléneklése után nyugovóra tért a résztvevők legtöbbje.

Másnap reggel ki-ki igyekezett haza, illetve néhányan, kihasználva a ritka alkalmat, kimentünk az ocean partjára, és végignéztük a sok-sok szép látni valót az Oregon-i tenger parton.

Tudomásunk szerint a Magyarország-i volt évfolyamtársaink rendeznek egy 45 éves jubileumi találkozót 2003-ban. Igy az a döntés született, hogy az évfolyam itteni részlege 2003-ban nem rendez külön találkozót. Aki csak teheti utazzon el és ünnepeljen együtt az otthoni volt évfolyamtársakkal.

A tervek szerint 2004-ben a Vancouverben és környéken élő évfolyamtársak rendezésében lesz a következő találkozónk.

Megegyszer köszönet a 2002-ik évi találkozónk rendezőinek és családjaiknak!

Üdv az Erdésznek!
Kondor György.

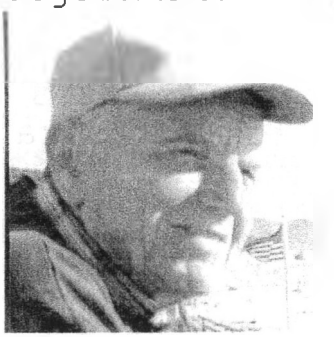

Találkozó a "Three Sisters" vidékén.

BESZÁMOLÓFÉLE A NEGYEDÉVESEK 2002-ES OTTHONI TALÁLKOZÓJÁRÓL

Azt kell mondanom beszámoló"féle", mert többrendü hiányossága lesz ennek az irománynak, amelyek miatt beszámolónak, mérnöki körökben, nem illene hívni. Például a szakmai dolgokat, nagyon fájó szívvel, kihagyom, mert rövidre akarom fogni írásom; félek hogy nem tudok oly érdekfeszitöen írni hogy lenne türelmetek egy oldalnál többet olvasni belöle. Ha valamelyikötök bármelyik részletröl többet szeretne hallani, kérlek keressetek meg valami módon. Néhány fényképünk is van.

Ez volt a második alkalom hogy Jenö és én résztvettünk otthoni évenkénti találkozón. Elöször 2000-ben, amikoris Papp Gyuszi és neje, Mariann rendezte Keszthelyen, s csak helyszüke miatt nem Írok arról is bövebben, mert nagyszerünek találtuk, nagyon jól éreztük magunkat.

Idénre Szilágyi Pista vállalta, s igy Debrecenben volt. Augusztus 19.-én délután verödtünk össze a Nagyerdöbeli diákotthonban. Szállásunk földszintes épületben volt, bekerített parkerdöben, nyugalmas, csendes helyen. Pistáékhoz voltunk hivatalosak az elsö este, aholis két aranyos felnött leánya látta el a háziasszony szerepet, s nagyon barátságos, meleg egy-két órát töltottunk. Annyi elöétellel az ital mellé hogy igazán kár is volt átmenni a közeli vendéglöbe vacsorára.

Másnap, nagy meglepetés s örömünkre, Váradi Béci és Ria is megérkeztek, s igy heten voltunk "külföldiek". Rajtunk kívül ott volt Csikósné, Varga Hedvig, férjével s négy közül elsöszülött gyermekükkel, Ildikóval. Heci nekem diákkor óta nagyon kedves barátom, s nagy örömömre van hogy annak ellenére hogy nem is végzett velünk, senki sem szorosabb tagja nála az évfolyamgárdának.

Körülbelül 32-en voltunk összesen. Amennyire fájt hogy idén megint ketten elköltöztek közülünk az égi mezökre (vagy talán erdökbe); Balsay Laci az év elején, s Tölgyesi/Dubec Albert pár nappal a találkozó elött, oly vigasztaló volt, s annak jelképe hogy az élet nem áll meg, hogy Balsay Klári nem maradt ám el, hanem eljött közénk, magával hozván nagyon kedves, szép fiatal unokájukat, Kingát, aki nehézségeiben támasza. Albert lélekbeli jelenlétét is tisztán éreztük. Pár nappal halála elött az évfolyamhoz intézett levelében kérte hogy gondoljunk rá nótázva, s még javaslatot is tett a következö találkozó helyére, témájára.
Emlékük mindíg velünk marad.

20.-án reggel a sportpályára sétáltunk, aholis a lelátó legjobb részére szerzett nekünk jegyet Pista. A látnivaló a (azt hiszem 18 éve) hagyományos Debreceni Virágfesztivál felvonulása volt. Vagy három órán keresztül érkeztek a csoportok, s végül ezer szinfolttal telt meg a nagy pálya. Felváltva jöttek virágos témáju felvonuló kocsik, népitánccsoportok, zenekarok, s a nagy divattá vált "mazsorettek". A nap hátralévö része városnézéssel, evéssel, beszélgetéssel telt, s voltak akik este elmentek tüzijátékot nézni.

A harmadik napon süritett, nagyon értékes szakmai, kicsit történelmi kirándulás volt. Néhány helyszinen a Nyírerdö R.T. kedves, fiatal lelkesedést sugárzó alkalmazottai számoltak be nekünk különbözö erdészeti vonatkozásokról, legnagyobbrészt felújítási módszerekröl s az erdögazdálkodás mostani, az "56 elöttitöl nagyon eltérö módszereiröl. Nagyon szép, értékes Erdöspusztákról szóló bemutatóházban is jártunk, ahol nem tudom eldönteni hogy a kiállítás volt-e jobb vagy a többféle rétes és italkínálat. Körülötte füvészkert, jót sétáltunk benne, néhányan felmentünk a kilátóba, s onnan megeresztettünk egy Tóbiást a kissé távolabb földön maradt csoportnak. Még sétakocsikázni is voltunk, sokan hintóval, nekem pados, pokrócos szekéren jutott hely. Nagyon jó volt a finom esti illatu erdöben, a ballagó lovak mögött ülni, beszélgetni az erdész kollegával. Jó volt látni hogy a fiatal erdömérnökök nagy tisztelettel s ragaszkodással vannak nyugdíjas társaink iránt. Nyilván ennek köszönhettük a nagyon kedves vendéglátást. Kocsikázás után a nagyon szép, régi stílben épitett Guthi Vadászházban nagyszerü vadvacsorát élveztünk.

A vendéglöi étkezések, buszútak alatt böven volt alkalom elbeszélgetni. A diákszállóban volt egy nagyasztalos beszélgetöterem, ott is többször összejöttünk esténként. Itt és a vadászházban nótáztunk egy kicsit. Az évfolyam otthoni része, nagy gyönyörömre, még sokkal inkább nótázik, s míg több jónótás is van, érdekes hogy a nótabíró nem évfolyamtag, hanem Zádor Oszi felesége, Kati.

Nagyon sokat szeretnék még írni, pedig már túl vagyok a kitüzött egy oldalon. Azzal szeretném zárni hogy talán nekem a legértékesebb dolog az hogy amellett hogy itteni félévfolyamunk is nagy családnak tünik, két éve és idén is nagyon melegen érintett hogy az otthoniak is úgy vannak, s nagyon meghatott hogy azokkal akikkel '56 óta elöször találkoztam, úgy tudtam fölvenni a fonalat mintha tegnap váltunk volna el, csak az a különbség volt hogy érettebb, melegebb érzésü lett mindenki. Tolmácsolom hogy nagyon várnak bennünket, "kintieket". Gondolom jövöre, az ötévenkénti találkozón sokan ott lesztek.

Köszönöm türelmeteket. Judit (Dibuz/Bruckner)
u.i.: Én nem hiányoztam az iskolából mikor a hosszú ö-t és ü-t tanitották, de ez a buta amerikai szövegszerkesztö igen.

A Volt Ötödévesek Találkozója Sopronban!

Nagy ünnep volt Sopronban 2002 május 26-án ahol három ok volt arra, hogy ünnepeljünk.

- Ezen a hétvégén volt az '57-ben végzett erdő és faipari mérnökök 45 éves találkozója, melyen a külföldre vándoroltak közül 12-en jelentünk meg. Őszülő, kopaszodó fej, kissé túlnőtt „évgyűrükkel" azt is jelentette, hogy néha egymás nevére is alig emlékeztünk a hosszú idő multán.

Köszönjük Dr. Szabó Jóskának (alias SZUSZA), Kékesi (Cselkó) Jóskának és a többi rendezőknek a jól megszervezett találkozót. Szép volt de a két nap rövidnek bizonyult ezért szeretnénk ha a következő találkozó három napos lenne.

A főépület aulájában gyülekeztünk fél tizenegy körül. Dr Szabó Jóska üdvözlő beszéde után megkoszorúztuk az aulában elhelyezett emléktáblákat, majd a díszteremben az erdőmérnöki kar dékánja, Dr. Faragó Sándor, üdvözölte a társaságot. Ezt követően néhányan felszólaltak az igazság és az egység ügyében, majd kimentünk egy kis sétára a botanikus kertbe. Öreg erdészeknek szomorú képet nyújtott a borostyántol és a túlnőtt tiszafa ágaitól elboritott kert. Már a növény és fameghatározó kis táblákat sem lehet látni... tudjuk, hogy sok a probléma, kevés az anyagi támogatás és még kevesebb azok száma akik szivügyének vennék ezt a felelőségteljes munkát.

Két napon ellenőriztem a kertben dolgozó 6 ember munkálkodását. Szomorúan tapasztaltam, hogy egy közülük a tehergépkocsit vezette, amig a többiek szerszámukkal a vállukon követték, itt ott megállva szerszámukra támaszkodva cigarettáztak de munka az kevés volt. Sajnos hiányzik az akarat és a felelősség érzet. Talán elfelejtettük, hogy az ötvenes években, a botanikus kert fontosságára hivatkozva az akkori kormány nem helyezte át az egyetemet Gödöllőre többszöri próbálkozás után sem. Jó lenne, ha erről komolyabban elgondolkoznánk, hiszen a soproni egyetem botanikus kertje mindig Sopron város gyöngyszeme volt!

Séta után felmentünk a bécsi dombra a Hubertusz vendéglőbe ebédelni. Kissé elkesve érkeztem ezért sokan már elmentek mire oda értem. „Megy a vonatom, el kell indulnom, hogy még világos időben hazaérjek" mondták néhányan. Hát ennyire elfelejtették Sopront szeretni? Vagy öregszünk, hiányoznak az unokák? Mi az oka annak, hogy olyan kevés időt szántak néhányan? Jó lenne feleletet találni. Lesz e még alkalmunk ismét egymást látni? Közülünk már 28-an elmentek a másvilágba, szomorú de ez a valóság! Változnak az idők, változnak az emberek. Az alábbi újság cikkek elmondják a többi okot az ünneplésre.

- Második ok: Bányász, Kohász és Erdésznapok Sopronban.
- Harmadik ok: a Szent Háromság Téri Borkostoló Napja (hiszen ez is fontos az erdészeknek!)

Jó Szerencsét kivánok a legközelebbi talákozásig.

Alias Palkó

www.kisalfold.hu ■ LVIII. évf. 121. szám ■ 2002. május 27., **metro**

KISALFÖLD SOPRON 725 ÉVE VÁROS

Ünnepi hétvége: Zászlórengeteg a borünnep Fő téri színpadán

„Ilyen még nem volt...”

XI. Soproni Borünneppel párhuzamosan, látványos külsőségekben gazdag találkozónak lett otthont Sopron az elmúlt hétvégén: Selmecbányáról és hazánk szinte minden tájáról szegyenruhába - waldenbe, aufhauerbe, ákgrubenbe és egyéb uniformisba - öltözött észek, bányászok, kohászok látogattak el a ugat-magyarországi városba.

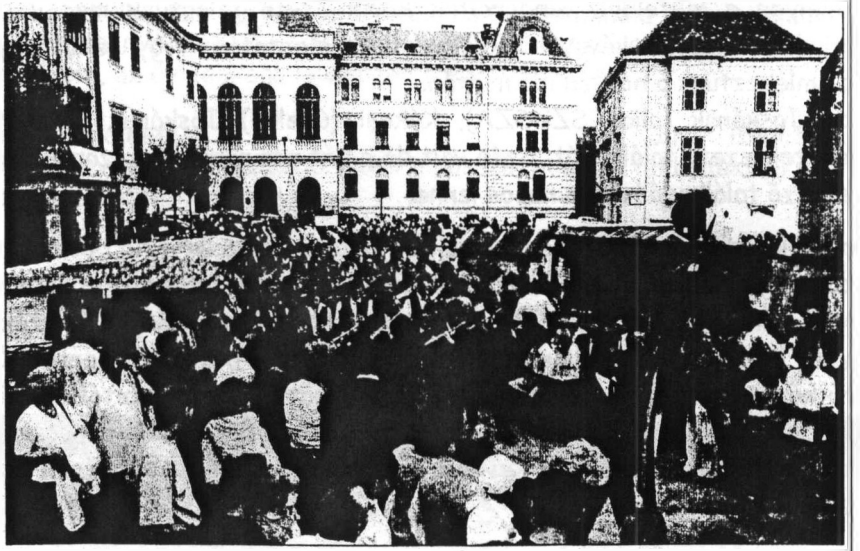

FOTÓ: NÉMETH PÉTER

A borünneppel párhuzamosan zajló bányász-kohász-erdész találkozó igazi látványossággal szolgált a hét végén.

A Központi Bányászati Múzeum igazga-ja, *Bircher Erzsébet* főszervezésében megva-sult háromnapos program egyik legemlé-zetesebb jeleneteként – a zászlós és fúvós-nekari felvezetéssel megrendezett szombati vonulást követően – a soproni városvezeté-k, továbbá az alkalomra Sopronba érkezett ányászvárosok polgár- és alpolgármesterei, Országos Magyar Bányászati és Kohászati gyesület, a Selmecbányai és Hodrusbányai ányászati Egyesület prominens személyisé-i emlékszalagokat kötöttek a bányász, a ko-ász és az erdész egyesületek, szakosztályok iszászlajára a borünnep Fő téri színpadán. Sopronban ilyen még nem volt, hogy a ma-yar bányászat, kohászat és erdészet jeles kép-selői egyszerre látogassanak el hozzánk. A iszló egységet jelképez, kövessék továbbra is tiszteletre méltó tradicionkat” – szólt a jelen-vőkhöz *dr. Gimesi Szabolcs* polgármester.

Folytatás a 6. oldalon.

Ünnepi hétvége: Bányász–kohász–erdész találkozó és látványos borünnep a Fő téren

„Sopronban ilyen még nem volt”

Folytatás az 1. oldalról.

A III. Bányász–Kohász-Erdész alálkozó résztvevői az egyetem ztanikus kertjében az alkalom zteletére pénteken emléktát ültettek. Az egykori licista pályán állított sátorszínpadon az ország-s találkozó hétvégi, kultúrprogrammal kísért ünnepélyes megnyitóján – a bányász-, a kohász- és az erdészhimnusz elhangzása után az egyesületek vezetői és más jeles személyiségek méltatták a találkozó jelentőségét, a hagyományok ápolásának fontosságát.

Ürkohó és Földűrhajó

Másnap délelőtt a környezeti megóforrások hasznosításának kérdéskörét vették górcső alá a szakemberek. A konferencia egyik szervezője, *dr. Besenyei Lajos*, a Miskolci Egyetem rektora „Nyersanyag- és energiaforrások – XXI. századi remények és aggodalmak” címmel osztotta meg gondolatait hallgatóságával. Ami az aggodalmakat illeti, hangsúlyozta, az ipari forradalom óta ugrásszerűen megsokasodott a „Földűrhajó” népessége: a XX. században például mindössze harmincnyolc év kellett ahhoz, hogy a 2,5 milliárdról 5 milliárdan legyünk a Földön. Az emberiség pedig pazarlóan bánik az energiával és a nyersanyaggal, a biológiai lét feltételei veszélybe kerültek. Ez az állapot nem tartható sokáig. Ugyanakkor bizakodhatunk abban, hogy a tudomány fejlődésével képesek leszünk a problémák megoldására. Egyre erőteljesebb kutatások zajlanak a bio- és a napenergia hasznosítására, sőt – s amiben a Miskolci Egyetem tudósai is aktívan kiveszik a részüket – az űrkohó működtetéséhez is sok reményt fűznek a szakemberek, hiszen a súlytalanság körülményei között az elképzelések szerint új anyagok kifejlesztésére is lehetőség nyílik.

FOTÓ: NÉMETH PÉTER

A tizenegyedik borünnep és a fúvószenekarok látványos felvonulása, jó hangulatú muzsikája ismét sokakat vonzott a Fő térre.

Borünnepi vigasság

Mindeközben már javában zajlott a Soproni Városi Fúvószenekar által rendezett XI. Soproni Borünnep Fő téri programja. A kétnapos rendezvény ötletgazdája és főszervezője, *Weinberger Károly* (a zenekar titkára) elmondta: nagy örömükre szolgál, hogy a történelmi borvidék jeles alkalmán az ország megannyi bányászvárosának zenekara is közönség elé léphetett, sőt, *Riedl Rezső* tamburmajor vezetésével közös díszfelvonulással, *Folmer János* dirigálásában együttes játékkal tehették emlékezetessé e májusi hétvégét. A hangulatos borünnepen a soproni és városkörnyéki pincészeteket *Hauer Erik, Ivánovics Zoltán, Jandl Kálmán, Kocsis Miklós, Luka Enikő, Magyar Dezső, Molnár Tibor, Németh Józsefné, Rosenmayer András, Stefán Mónika, Szalai Teofil, Szedenik Béla, Taschner Kurt, Tátrai László* és *dr. Székely Lajos* legkiválóbb borai képviselték. A reggeltől estig tartó, kulturális programmal kísért borosgazda-bemutatásos borünnep több ezer embert vonzott a Fő térre, köztük más városokból érkezett vendégek sokaságát is.

Gosztonyi

SOPRONI NAPLÓ - December 1, 2002

A Magyar Televizió 3 tagú stábja tovább folytatja a Vancouverben elkezdett dokumentum filmezést az 1956 - os soproni események helyein.
Jelen van Dr Winkler András, a Nyugat Magyarországi Egyetem ideiglenes rektora, Dr. Juhász Miklós, aki 1956-ban Mucknál lépte át a határt,majd visszatért Sopronba, valamint a Sopronba látogató Palkovics János Vancouverbol.

Pillanat képek, felidézve az 1956-os soproni eseményeket a filmezés előkészitéséhez...

Szent Imre (Dimitrov Téri) Diák Otthon, ahol 1956 november 4.-én kora hajnalban Bognár-néni (az otthon gondnoka) riasztotta a diákokat, hogy az orosz katonák közelednek Sopron felé, menjen mindenki az egyetemre.

1. A Főépület előtti tér ahol ágyút, puskát és kézigránátokat kaptak a diákok. Kópháza, majd a Nagycenki erdő előtt ágyú felállítása, és a kópházi temető és templom körül állók felfegyverzése.
2. Páncélkocsik orosz katonákkal elvonulnak de a fegyverek nem szólalnak meg.
3. Üzenet Sopronból a motorkerékpáros futár Rácz Jóskától: „Találkozunk a Muck kilátónál"
4. Goda János, a csoport megbizottja határátkelést parancsol fegyverekkel. Az osztrák határőrök Deutschkreutz-ba vezetik őket.
5. Dr. Juhász Miklós terepjáró kocsival Muck kilátóhoz viszi a filmeseket. Filmezést Miklós és András segítségével engedelyézték. Ebéd a határőrök étkezdéjében. Kommentár Dr. Winkler és Dr. Juhásztól.
6. Irány Brennbergbánya, a Szent István akna környéke. Az út lezárva, de Miklós ismeretsége által kulcsot kapnak... határőrök, szögesdrótok maradványai mutatkoznak ezen a vidéken. Az aknasávon ma már 10 - 14 cm átmérőjű és más lombfák találhatók.
   Vacsora a Wolner Hotelban. Vissza a Templom utcába és búcsú a filmesektől.

Köszönet Andrásnak aki egész napot a csoporttal töltött és Miklósnak aki a terepjáró kocsijával hasznos útikalauz szerepét töltötte be odaadó erdész szeretetével. Tervben van, hogy Miklós vezetésével Ausztriában folytatják majd a befejező filmezést a közeljövőben bejárva azokat a településeket ahová a kivándorolt soproni erdészeket vetette a sors, Deutschkreutz, Traiskirchen, Klosterneuburg, Ferienhort, St. Wolfgang és Sitzenheim.

Palkovics János

SIKERES VOLT A MAGYAR TV-STÁB LÁTOGATÁSA

Közös sikerünknek könyvelhetjük el három magyar vendégünk, Novobáczky Sándor, Somogyvári Rudolf és Nádorfi Lajos látogatását, amely azon célból történt, hogy dokumentum filmet készítsenek csoportunk történetéről, A KIVÁNDOROLT ALMA MATER címen. Köszönjük magyar barátainknak, hogy ötletükkel alkalmat adnak igaz történetünket bemutatni a magyarországi közönségnek.

Köszönettel tartozunk minden soproni 'alumnus'-nak hogy olyan nagy számban megjelentek a Soproni Bálon de kiváltképp azoknak akik szakítottak időt résztvenni 'kerekasztal-beszélgetéseinken' jelezve közös ügyeink fontosságát.

Különös köszönet illeti azokat akik önzetlenül adtak idejükből és vendégszeretetükből mindannyiunk nevében. Köszönjük:

Adamovich László professzorunknak és kedves feleségének **Iliké**-nek a kora reggeli látogatásunk utánni finom süteményes 'tízórait'.

Baraksó Jánosnak, hogy elsők közt mutatta be a kanadai soproniak bőkezű vendégszeretetét.

Palkovics Jánosnak határt nem ismerő bőkezüségét vendégeink ellátásában mind a szállás, élelmezés vagy ajándékvásárlás terén. Vendégeink nem, de mi sem tudtuk, hogy még mindig léteznek mesébe illő 'amerikai nagybácsik' ezen a világon.

Benkő Gézanak a saanich/victoriai '56-os magyar emlékmű bemutatását és feleségének, **Marinak** a magyaros szendvics-ebédet.

Vlaszaty Ödön és Ötvös Imre, 'a victoriai emmigráció' képviselőinek komoly szervező munkáját ami utján szépszámú társaság gyűlt össze a Faculy Club különtermében. **Rónay Sándornak** Victoria nevezetességeinek alapos ismeretségre valló részletes bemutatását.

Safranyik Erzsike és László vendégszeretetét, az elszállásolásért és kiadós reggeliért Saanich-i 'méntelepükön'.

Horváth Sándor barátunknak, hogy befogadott minket 'Mill Bay-i királyságába', megvendégelt bennünket 'királyi vacsorával' és szállást rendezett el mindannyiunknak.

Bakos Tibornak (**Szamosi Gábor** besegítésével) a jól szervezett erdőtelepítési terepszemlét és a még kamatoztatható jó hírneve árán szerzett díjmentes helikopter-légiszemlét. Továbbá **Magdának** a kitünő reggelit és türelmét amikor finom ebédjére órákat késtünk.

A Nanaimoi Magyar Ház elnyűhetetlen pilléreinek minden hozzájuk vetődő soproni utazó iránti odaadó gondoskodását. Most is kitettek magukért. **Bőlecz Piri, Pintér Marika és Kurucz Marika** szervezte és készítette elő fogadásunkat. Hosszú késésünkért külön köszönjük türelmüket és hogy a pompás vacsora meleg maradt. **Kuruczék** ismét, mint olyan sokszor máskor, kényelmes szállást és bőséges reggelit is adtak tetébe. **Pintér Laci** idegenkisérőnk volt egy környékbeli csemetekertbe, fiatal ültetésnél és a 'Cathedral Grove' látogatásánál.

Utoljára de nem utólsósorban **Kocsis Tibornak** a TV-stáb eredeti ötletének életbentartásáért szorgos electronikus kapcsolattartása révén.

Legutóljára pedig **Rétfalvi Leonenak** magyarországi és soproni barátaink megvendéglését és **Józsa Erikával** egyetemben, hogy engedték férjeiket szabadon szorgoskodni a vállalkozás sikeréért.

A Soproni Alumni nevében:
Rétfalvi László és Józsa László

A Magyar Televizió munkatársai Victoria-ba utaznak
Rétfalvi L. és Józsa L. vezetésével, okt. 1/02

A Rétfalvi családnál vendégségben, szept 26/02

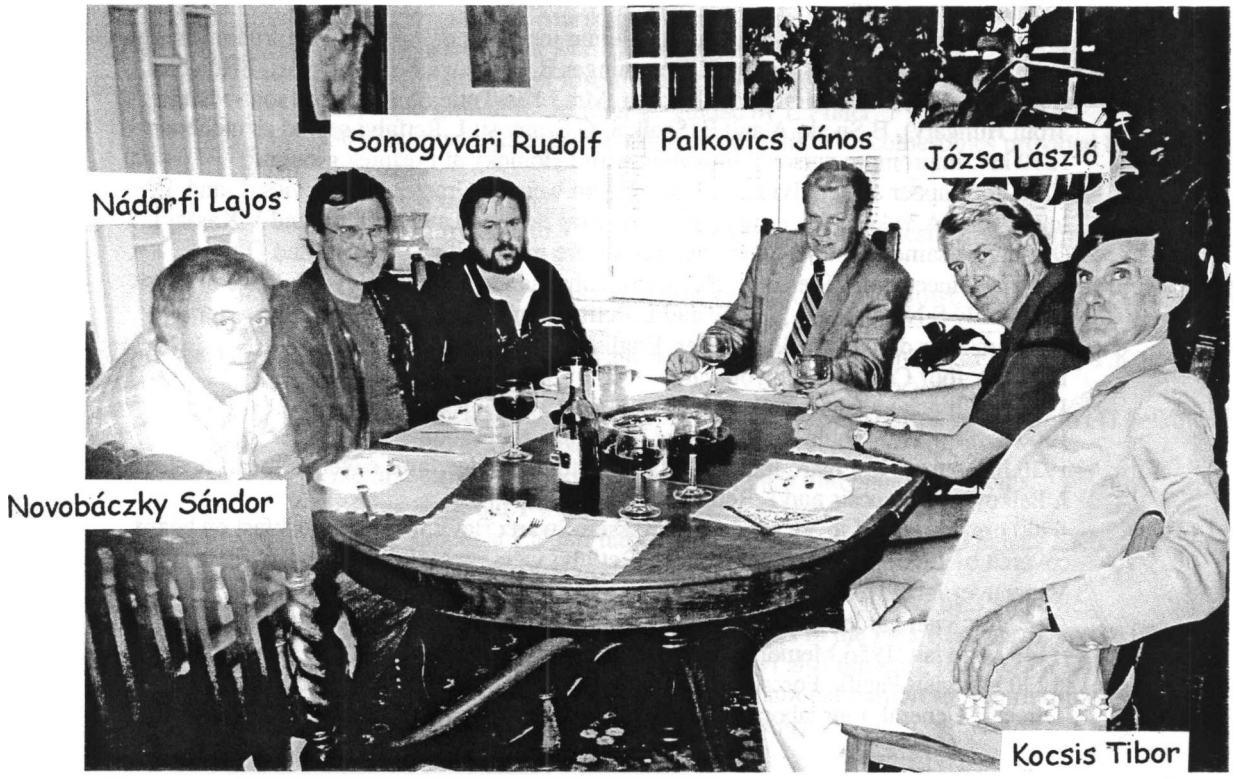

"SOPRON U IN EXILE"

Detailed itinerary of the Hungarian TV Crew's visit, September 26-October 6, 2002

The following events refer to the day to day activities of Sandor Novobaczky - director, Rudolf Somogyvari - producer and Lajos Nadorfi - cameraman, during their visit with members of the Sopron Alumni.

Sept 26 (Thur) 1630 hrs: arrival at VIA, (2½ hours late, greeted by L.Retfalvi and L. Jozsa);
1900 Hrs: supper and 'get-to-know meet at Retfalvi residence (J.Palkovics, T.Kocsis, and L.Jozsa also present);
S.Novobaczky accomodated at Retfalvi residence, R.Somogyvari and LNadorfi accomodated at Palkovics residence;

Sept 27 (Fri) 0900 hrs: visit garden of and personal interview with Laszlo Adamovich (L.Retfalvi and L.Jozsa also present);
1130 hrs: visit garden of and wood carvings of L.Jozsa;
1200 hrs: lunch at 'Sears Tower' Restaurant hosted by Janos Barakso (J.Palkovics, G. Kondor, T.Kocsis, L.Jozsa and L.Retfalvi also present);
1430 hrs: drive through Stanley Park with strategic photo stops at several locations;
1600 hrs: visit UBC Campus (remaining 'hut', old Forestry Building, Centre Mall, Rose Garden, 'Sopron oak tree', 'Szekely-kapu' at new Forestry Building);
1900 hrs: dinner at Ginger & Spice Chinese Restaurant, hosted by L.Jozsa (L.Retfalvi

Sept 28 (Sat) 0900 hrs: personal interview with Laszlo Paszner at premises of Forintek Canada Corporation;
1200 hrs: lunch at Retfalvi residence (L.Jozsa and L.Orbay also present);
1400 hrs: visit Totem Park at UBC Museum of Anthropology with L.Jozsa providing commentary; scenic drive though Chancellor Blvd and Spanish Bank;
1800 hrs: attend Sopron Alumni Ball at the Hungarian Catholic Church Hall (140+ paying Sopron Alumni also present !!!);

Sept 29 (Sun) (a.m.) impromptu meeting with members of 3rd year class at 'Sopron oak tree' during their 'nostalgy stroll';
1300 hrs: group interview with Sopron Alumni members at Forintek boardroom [present were T Bakos, J and Mrs Bodig, K.Demminger,B.Gorgenyi, S.Gyongyossi, I.Homoky, G and Mrs Ifju, E and Mrs Jakoy, L.Jozsa, Mrs J.Kis-Toth, (A.Nagy and son - visiting from Hungary), B.Sivak, A and E. Szalkai, G.Szamosi; L.Retfalvi served as moderator);
1530 hrs: impromptu personal interview with I.Homoky at Forintek grounds;
1730 hrs: supper at Retfalvi residence (present were M.Gratzer, J.Palkovics, L and E. Jozsa, Jand A.Takacs, later joined by J and Mrs Bodig, G and Mrs Ifju and V.Kassay);
During the same event personal interviews were made with M.Gratzer and G.Ifju;

Sept 30 (Mon) 0845 hrs: meet Colin Preston, CBC Media Librarian to obtain archival footage of 'early days' (only S.Novobaczky, Leone and L.Retfalvi present);
1030 hrs: tour downtown Vancouver, English Bay;
1130 hrs: tour Capilano Canyon Park;
1300 hrs: lunch at Canyon Garden Restaurant;
1500 hrs: travel by cable car to Grouse Mountain, tour mountain top:
1930 hrs: supper at Figaro Italian Restaurant; tours guided/fares covered/ meals hosted by J. Palkovics (T.Kocsis and L.Retfalvi also present);

Oct 1 (Tues) 0900 hrs: ferry boat to Victoria (Tsawwassen-Swartz Bay); fare and breakfast on board covered by L.Jozsa (both L.Jozsa and L.Retfalvi were present during entire trip to Vancouver Island);
1100 hrs: visit garden and home of G.and M.Benko; impromptu lunch invitation;
1145 hrs: visit '1956 Memorial' in Saanich, commentary by G.Benko;
1230 hrs: visit Pacific Forest Research Center; welcomed by G.Hogan on behalf of Director General; tour laboratories guided by L.Safranyik and I.Otvos;

1430 hrs: tour downtown Victoria, guided by S.Ronay;
1600 hrs: visit home and garden of and carry out short personal interview with F.Szy;
1700 hrs: continue tour of Victoria and environs;
1900 hrs: group dinner and interview at U.Vic Faculty Club (arranged by O.Vlaszaty) with Victoria contingent of Sopron Alumni (F.Szy, M and Mrs Kovats, J and E.Viszlai, B.Hirczy, E.Czillinger-Horvath, J.Kiss, F and Mrs Nyers, Mrs J. Kiss-Toth, S.Ronay, J.Nemeth, O.Vlaszaty, L. Porpaczy, I. Otvos, K.Apt and L. Safranyik) moderated by L.Retfalvi;
2130 hrs: brief unscheduled visit to Benko residence to view taped television interview with Dean K.Roller;
Overnight: guests of Erzsike and Laszlo Safranyik at their residence;

Oct 2 (Wed) 0830 hrs: breakfast at Safranyik residence;
0900 hrs: personal interview with L.Safranyik
0930 hrs: tour of Safranyik ranch and stables;
1000 hrs: visit Sooke (Harbor House Restaurant; Whiffin Spit) and Otter Point log dump;
1430 hrs: meet Sandor Horvath at his building supply store in Mill Bay; inspect facilities; brief visit to the Horvath estate;
1800 hrs: gourmet dinner hosted by S. Horvath at his residence, catered by award winning chef/maitre'd;
Overnight: guests of S. Horvath at Mill Bay Motel;

Oct 3 (Thur) 0900 hrs: breakfast at residence of Magda and Tibor Bakos in Duncan;
1030 hrs: visit Logging Museum in Cowichan Lake;
1100 hrs: visit new plantations, young forest and logging camp operated by TimberWest Co.; helicopter survey of surrounding areas - courtesy of local camp engineer; arrangements made and tours guided by T.Bakos;
1400 hrs: lunch at Bakos residence;
1500 hrs: visit Harmac log dump and dryland sort operation, guided by T.Bakos;
1700 hrs: gala dinner at the Nanaimo Hungarian Hall, hosted and prepared by the 'better-halves' of Sopron Alumni members of the local Hungarian Cultural Society; group interview with B and P.Bolecz, K.Jancsik, P.Varga, Tand M.Bakos, G and Mrs. Szamosi, J and M. Kurucz and L and M.Pinter; moderated by L.Retfalvi;
Overnight: guests of Marika and John Kurucz at their residence;

Oct 4 (Fri) 0800 hrs: breakfast at Kurucz residence;
0900 hrs: visits to new forest plantation; to private nursery operation; 'Cathedral Grove' old growth forest reserve, guided by L.Pinter;
1300 hrs: rustic lunch at Cathedral Grove park with comestibles provided by the Kuruczes;
1530 hrs: tour environs of Nanaimo;
1700 hrs: ferry boat to Vancouver (Duke Point to Horseshoe Bay), fare covered by L.Retfalvi;
1900 hrs: visit 1200 years old yellow cedar at Cypress Bowl; view Vancouver at night;

Oct 5 (Sat) 0900 hrs: visit downtown Vancouver; chinatown; gastown; (J.Palkovics, T.Kocsis and L.Retfalvi also present)
1200 hrs: lunch at Shu-shi-ya Japaneese Restaurant, hosted by L.Retfalvi (J.Palkovics, T.Kocsis and L.Jozsa also present);
1330 hrs: visit Southwest Marine Drive, view and photo log booms;
1530 hrs: view old TV footage at Jozsa residence;
evening: supper at Chianti Italian Restaurant, hosted by J.Palkovics (T.Kocsis, L.Jozsa and L.Retfalvi also present);

Oct 5 (Sun) visit downtown Vancouver in search of souvenirs, 'guided' by J.Palkovics;
1300 hrs: formal 'good-bye' dinner at Seasons in the Park Restaurant, hosted by J. Palkovics (T.Kocsis, L.Jozsa and L.Retfalvi also present); tour Queen Elizabeth Park;
1730 hrs: departure from Vancouver International Airport for return trip to Hungary (J.Palkovics, T.Kocsis and L.Retfalvi present);

VISSZATEKINTÉS

Jákóy Bandi, nyugdíjas, de kritizál

Jó, hogy a "Kapocs" címlapján fel van tüntetve az a szokásos megjegyzés, hogy minden cikkért a szerzõje a felelõs, mert meg vagyok gyõzõdve, hogy ezzel az írásommal a szerkesztõ bizottság közül kevesen értenek majd egyet, ha egyáltalán beteszik a lapunkba, de úgy érzem, hogy ezt azért meg kell írnom.

A magyar televíziósokkal töltött beszélgetés után, melyet Józsa Laci Intézetében folytattunk, gyûltek fel bennem ezek a gondolatok. Azon a délutánon természetesen beszéltünk a kanadai, de különösen a Brit columbiai erdõgazdaságról és az otthoni magyaroknak próbáltuk bemutatni, hogy mennyit tettünk befogadó országunk számára. Ez kétségtelenül igaz! De, igyekezetünkben elfelejtettük beismerni, hogy bizony õk nem tõlünk szopták az erdõhozam vagy növedék tartamos kihasználásának elvét (sustained yield), hanem ezt már ideérkezésünk elõtt két királyi ellenõrzõ Komisszió lerögzítette. (Sloan, Hon. Commissioner, 1945 és 1957). Szerintem Brit Columbiában erdõgazdaságról beszélni a Sloan Komissziók említése nélkül egy kis tájékozottlanságot tükröz. Sajnos mi ezekrõl elfeledkeztünk nem csak a magyar televíziónak adott összefoglalókban, hanem a két utolsó magyarnyelvû könyvünkben is, melyeket legtöbbünk támogatott (Roller, 1996 és 2001). Sõt még jó barátom Homoky Pista és hasonlóan nagy tudású társai is megfeledkeztek ezekrõl, mikor úgy látták, hogy azért illik egy felújított függeléket adni a Brit columbiai erdészet modern állapotáról a "Mi is voltunk egyszer az Akadémián" második 2001-es kiadásában. Szerencsére ezeket csak mind magyar nyelvûek olvassák vagy hallják majd, így ebbõl nem lesz nagy feltûnés.

Most nincsenek kezem ügyében az említett Sloan reportok, de azt tudjuk, hogy Sloan egy jogi ember volt, javaslatait úgy állította össze, hogy hosszú tárgyalásokat folytatott az akkori erdészeti ipar és a tartományi erdészet vezetõ személyiségeivel. Sloan javaslatai ezen személyek véleményét tükrözik. Az ipari részrõl megemlíthetünk olyanokat, mint MacMillan, a Körner testvérek, a mi volt házigazdánk Foley, vagy a "Bull of the woods" Gibson és Ike Barber, aki éppen most ajándékozott 20 millio dollárt a UBC könyvtárának. A tartományi erdészet részérõl meg olyanok, mint Marc Gormerly, Carl Highstead és Orr Ewing meg persze Orchard, aki akkor a 'chief forester' volt, hogy csak néhányat említsünk.

Foley felszólalására még most is emlékszem. Õ azt mondta, hogy neki az a vágya, hogy minnél több Brit columbiai lakós venné azt a felelõsséget, hogy saját erdõterületet vásárolna, azt maga kezelné és a kitermelt faanyagát a szabad piacon árusítaná. Ilyen fajta erdõhasználat tudtommal széleskörûen csak a Skandináv államokban létezik, viszont õk az egész világ példaképei. Sajnos ez Brit Columbiában nem egy elterjedt jelenség. Majdnem egy kézen meg lehet számolni ezeket a privát tulajdonosokat az egyes nagy vállalatok mellett, melyeknek van magán erdõjük 'fee simple'. Egyes nagy vállalatok a 19.-ik század vége óta felvásárolták a CPR vasut társaságnak adományozott 'Crown Granted' erdõ területek egy részét. Amint tudjuk, ez nem nagy terület, mindössze 5%, de végtelenül értékes.Sokkal jobb lenne, ha a magán kézben levõ erdõk BC erdõterületének legalább 30%-ra kiterjednének.

A privát tulajdonosokat említve, mindenki hallott a "Wilkinson woodlot"-ról Duncan mellett. Tudtommal Dean Tom Wright-nek és családjának van saját erdõterülete a Sunshine Coast-on; Peter Pearce és Dave Hanley professzoroknak van erdejük a Gulf Island-okon. Mi magyarok ebben a kategoriában csak 'hét szilvafás nemesek' vagyunk.

Röviden a Sloan reportok végsõ eredményét mindannyian tudjuk: a "sustained yield principle" bevezetése és a "tree farm licence"-ek beindítása. Ezek beindultak mielõtt mi ideértünk, ámbár gyakorlatban ebbõl abban az idõben keveset vettünk észre. Persze ez a beindítás nem ment olyan símán, egy miniszter (Sommers?) börtönbe is került.

Sohase hittem volna, hogy én valamikor is a Sloan reportokról írok majd valamit, mert világ-életemben útáltam ezeket a 'policy statement'-eket. Ezt most befejezem régi jó kanadai – sajnos korán elhalálozott munkatársam – gyakran hallott kifejezésével: "bullshit baffles brains".

Áttérek azonban egy hozzánk közelebb álló ismeretre, melyben érthetetlen okoknál fogva kevés behatást értünk el a Brit columbiai erdészetben. Itt a biogeoclimatic osztályozásra gondolok. Kezdetben volt közöttünk két nagy ágyú ezen a ágon; Orlóczy Laci és Leskó Gyurka az õ munkájuk be is került a 1971-es Forestry Handbook-ba (Bell, 1971). A munka lehetõségek azonban elvitték õket Kanada más vidékeire, ahol nagyszerû munkát végeztek. Laci még a Magyar Tudományos Akadémiába is bekerült.

Részemrõl ennek a tudománynak a gyakorlati részeit Karel Klinkatól tanultam, aki Sopronban balekom lett volna, mert fiatalabb, viszont õ nem magyar származásu, otthon totocskának hívtuk volna. Szerencsére gyorsan tanultam és ezt a soproni Fõiskolánkban kapott alapképzésnek köszönhetem. Sõt ezen túl a magyar középiskolákban szerzett ismereteknek is. Nehéz elképzelni, hogy mennyivel elõbbre lennénk, ha olyan szintû középiskolákba járhatunk volna, mint amilyenbe szüleink meg tanáraink jártak. Sajnos a mi középiskolai fejlõdésünk megtört egy kicsit annakidején a gymnáziumok államosításával. Ez feltétlenül a tanító gárda felhigításával járt. Szerencse, hogy átvészeltük. Sivák Bélával többször beszélgettünk arról, hogy milyen választékos magyar nyelven beszéltek tanáraink; Botvay Károly, Witt Lajos és Apt Ödön. Reméljük még hosszú évekig fog beszélgetni velünk Adamovich Laci bátyánk. Hisszük, hogy Kálmán bátyánk meglátogat bennünket a közel jövõben és vele is beszélgethetünk. Ezt a választékos tudást õk feltétlenül a középiskolai képzésüknek köszönhették; no meg szorgalmuknak is. Többet most a helyszûke miatt nem említhetek. Ezen kitérõ után csak pár szó még a termõhely osztályozásról.

Sivák Bélával a BCIT-n mi próbálgattuk beönteni a mi diákjaink fejébe ezt a tudományt, de sajnos az õ tudásuk az alaptárgyakból elég hiányos volt. Mi se vittük valami sokra a családi és munka körülményeink akadályai miatt. Béla készített egy részletes tanulmányt az albertai tartományi erdészet számára, Soos Jóska indítványa után (Sivák, 1990). A magam részérõl hozzájárultam egy új biogeoclimatic zóna felismeréséhez és elhatárolásához (Nicholson *et al.* ed.-s, 1983). De leginkább vitorláztam, minthogy biogeocoenosis-sel bajlódjak.

Mi Brit columbiai erdészek büszkék lehetünk, hogy a világon vezetõ szerepet játszunk a biogeoclimatic osztályozásban (Walters, 1975). De hol vannak a magyar nevek ebben a sorozatban ?!: Krajina, Eis, Klinka, Pojar, Lewis, Bell, McMinn etc...

A biogeoclimatic osztályozásnak van egy kisegítõ tárgya ez a talajtan. Na itt büszkélkedhetünk, itt van egy magyar név – na, nem Jákóy, annál jobb – Tarnóczai Károly! Bizony, Karcsi neve legalább háromszor szerepel a legújjabb kanadai talajosztályozás könyvében (Agr. Canada Exp. Com., 1998).

Ha már ennyire belelendültem a kritizálásba had írjam le, hogy szerintem mi a baj a Brit columbiai erdészettel. Ez nagyon egyszerû és pont az, amire nem gondoltok. A baj az, hogy Brit Columbia erdõterületének 95%-a az állam (Crown or Public) tulajdona. Ezt nem most találtam ki, hanem már nagyapámtól és apámtól is hallottam. Mikor õk az úgynevezett kincstári meg magán erdõkrõl beszélgettek. Szerintük a magán erdõk mindíg gazdaságossabbak voltak.

Mikor Peter Pearce dolgozott az õ királyi Kommisszióján 1976 elõtt, készítettem is egy erre vonatkozó beadványt. Jack Walters válaszolt is rá és egyet értett velem, persze ez nem volt új, mert vele sokat beszélgettem errõl, mikor a Haney tanulmányi erdõben barangoltunk. Marc Gormerly is egyet értett velem, mikor a magán erdõk kérdését felhoztam a 70-es évek közepén egy CIF gyûlésen, mikor a Pearce Commission-ról volt szó. A soproniak közül csak Tolnai Pufi gondolkodik ebben az ügyben úgy, mint én. Ha kevesen is vagyunk úgy érzem, hogy ez nem rossz társaság.

Kis cinizmussal nézve; Brit Columbiában minden erdészeti problémán a múltban legalább két erdész dolgozott. Egy a tartományi erdészettõl a másik a vállalattól, de sajnos õk is csak papirokat küldözgettek egymásnak, ahelyett, hogy a terepen lettek volna. Most ehhez még adódik egy másik a természet védelmi minisztériumtól (nem is erdész), egy másik meg a bentszülötteket képviseli és a papír halmaz csak nõ!

Úgylátszik ez mostmár egy megoldhatlan probléma. A kocka el lett vettve még az 1920-as meg 30-as években. Akkor kellett volna az akkori 'timber baron'-noknak a felelelõsséget a nyakukba venni és erdõterületeket kellett volna vásárolniuk. Ehelyett õk elvitték az akkori erdészeti minisztert vagy miniszter elnököt (premier) vacsorázni és ezután megkapták a kitermelési jogot egy másik völgyre. Azt letarolták és mentek tovább.

Persze mostanában minden föld tulajdonosnak az az álma, hogy eladja az õ mezõgazdasági vagy erdõterületét házhelyeknek, vagy 'parking lot'-nak. Ekkor jön az állam szerepe! Egy olyan, de szigorú törvenyt kell hozniuk, mely predesztinálja a termékeny földeket a tartamos mezõ és erdõgazdasági termékek hosszúlejáratú termelésére. Dehát ez csak álom! Ámbár az agricultural land reserve-ben ez úgy ahogy létezik, de ebben is nagyon sok a politikai megoldás.

Egy másik baj Brit Columbiában az erdészeti hivatás lekicsinylése. Ezt persze néhány itteni erdész is észrevette (Mahood és Drushka, 1990). Meg a bizalom hiánya egymás

iránt. Alig tudom elképzelni mi történt volna, ha nagyapám Pápa-ugodon az elsõ világháború elõtt, vagy apám Nagybéren a háború után, tonnaszámra kapták volna a 'forestry practices code'-nak megfelelõ papírokat egy távoli fõvárosi hivataltól. Persze a kommunizmussal ez otthon is összeomlott. Akkor kezdték hangoztatni, hogy az igazi munka csak a kétkézi munka. Ezért pont a kétkézi munkásokat, suszter-inasokat és vas-esztergályosokat neveztek ki erdõigazgatoknak. Ezzel aztán a bizalmatlanság és a papírmunka csak nõtt. Még az a szerencse, hogy sok ilyen munkásvezér nem avatkozott bele a szakmai vezetésbe csak élvezte a magas állással járó elõnyöket.

Ezt az írást elõször csak 'rövid' visszatekintésnek címeztem, de most gyorsan megváltoztattam a címet a fentire. Remélem azért elolvassátok és nem fogjátok úgy titulálni, mint amit azt elhunyt volt kanadai munkatársam szokott mondani.

REFERENCIÁK

Agr. Canada Exp. Com. 1998. Canadian system of soil classification. 3rd Ed. Publ. 1646, Ottawa.

Bell, Mark. 1971. Biogeoclimatic zones of British Columbia. In Forestry Handbook of B.C. 2nd ed., UBC Forest Club Ed.

Mahood, Ian and Ken Drushka. 1990. Three men and a forester. Harbour Publ. Vancouver.

Nicholson, A.A., Alastair McLean and T.E. Baker (ed.-s). 1983. Grassland ecology and classification symposium proceedings, June, 1982. MOF. & MOE. Victoria

Roller, Kálmán. 1996. Mi is voltunk egyszer az Akadémián. Publ. Magyar Élet, Toronto

Roller, Kálmán. 2001. Mi is voltunk egyszer az Akadémián. Tarsoly Kiad. Budapest

Sivák, Béla. 1990. Field guide to the forest ecosystems of Southwestern Alberta. Forest Research Branch, Alberta Forest Service, Edmonton

Sloan, G. McG., Hon. Commissioner. 1945. Report of the Commissioner relating to the forest resources of British Columbia. King's Printer, Victoria

Sloan, G. McG., Hon. Commissioner. 1957. Report of the Commissioner relating to the forest resources of British Columbia. Vol.1 & 2. King's Printer, Victoria

Walters, John. 1975. Personal communication. UBC Research Forest, Haney

RENDEZGETÉS A KAPOCS SZÁMÁRA

Jákóy Bandi

A napokban láttam, hogy a Kocsis balek és Dacsu (Pataki) kétségbeesetten doloztak a Kapocs hibamentes kialakításán; angolul "standardized formatting". Hát erre én is megigértem, hogy adok egy hozzájárulást, hogy hogyan kell helyesen írni növény neveket. Hiszen, ha újságunk eljut a Széchenyi Könyvtárba meg a soproni Fõiskolára, akkor már használjunk egy nemzetközileg elfogadott eljárást a növény nevek helyes írására és alkalmazására.

Most itt azt írom le, amit 30 évig a diákjainktól követeltünk; (Sivák és Jákóy, 1996), Jones és Luchsinger után (1979), mondhatnám 'kevesebb, mint több sikerrel'. Legutoljára ezzel a prolémával az Ecyclopaedia Hungarica (Bagossy, szerk. 1992) magyarról angolra való fordításánál találkoztam. Mondtam is magamban, de 'fogcsikorgatva', hogy ennek a szerkesztõ bizottság tagjainak is illett volna hallgatniuk a mi tárgyunkat. Na mostmár térjünk a lényegre.

Köztünk erdészek közt gyakran elõfordul, hogy a fák köznevét (common name) nagy betûvel írjuk. Én ezt a hibát még '65-ben a tézisemben csináltam, mikor azt írtam, hogy "the north side was dominated by Western Hemlock and Western Red Cedar".
Dr Haddock, aki mindíg egy igazi 'gentleman' volt, csak így intézte el ezt a hibát: "hát Andy egy master tézisben még megengedhetõ, hogy valaki nem tünteti fel a növény tudományos nevét, de hogy a nevet valaki nagy betûvel írja, az már nem!" Mi ebbõl a tanulság? A növény közneveket egy írott mondatban kis betükkel kell írni; pl. vörös fenyõ, vagy molyhos tölgy, vagy kék ibolya. Persze, ha a név egy személyre vonatkozik, vagy egy földrajzi helyre, akkor nagy betüt használunk; pl. Duglász fenyõ (Douglas-fir), magyarban David Douglas botanikus nevét úgylátszik Duglászra magyarosította valaki, vagy egy földrajzi helyre vonatkozólag pl. Colorado blue spruce, persze magyarban kolorádói kék, vagy ezüstös lucot írnánk, hiszen a Kolorádó-t jelzõként használjuk. A Douglas-fir írásánál vettem észre egy érdekességet; mikor amabilis fir-t (Pacific silver fir) írunk nem teszünk kötõjelet a fir szócska elé, de a Douglas és a fir között használunk kötõjelet. Szerencsére ezt a magyar nyelvnél nem kell alkalmaznunk, hiszen az amabilis fir helyett amabilis jegenye fenyõt, vagy ezüstös (Pacific) jegenye fenyõt írnánk és a Douglas-fir helyett, jó magyarosan Duglász fenyõt.

Hogy a kétségeket eloszlassuk az mindíg helyes, ha tudományos nevet is használunk. Mostanában ez a computer használatával nagyon egyszerü lett. A tudományos nevet mindig dölt (*Italic*) betükkel írjuk: pl. Duglász fenyõ (Douglas-fir) (*Pseudotsuga menziesii*). Az hisszük, hogy ezzel a probléma megoldódott, de bizony még nem, mert azt is írhattam volna, hogy Duglász fenyõ (*P. taxifolia*). Ha jól emlékszem mi még otthon annakidején ezt a nevet magolgattuk. Sokszor fontos feltüntetni, hogy ki szerint, ki után (authority) használjuk ezt a tudományos nevet, ezért a *P. menziesii* után odafirkantjuk, hogy (Mirb.) Franco. A *P. taxifolia* nevet is használhatnám, ha tudnám az 'authority' nevet utána írni, de most azt már nem keresem meg a könytárban.

A tudományos névben a második név mindíg kis betûvel kezdõdik, mégha a Menzies név a híres Dr.Archibald Menzies-tõl is származik. Ugyanez vonatkozik a földrajzi nevekre is: pl. Szitka szigeti luc fenyõ (Sitka spruce) *Picea sitchensis* (Bong.)Carr. (Bongard és Carriere tisztelt firmák után nevezzük ezt a lucot *P. sitchensis*-nek.)

Annakidején azt tanultuk, hogy érdemes a tudományos neveket megtanulni, mert azok nem változnak. A Duglász fenyõnél már találkoztunk ezzel a problémával, de akiket például ez érdekel, azok már '71 óta három nevet tanultak meg ugyanarra a mohára: *Eurhynchium oreganum,* aztán *Stokesiella oregana* és Schofield utolsó könyve (Schofield, 1992) szerint *Kindbergia oregana* (Skull.) Ochyra, de legalább az utolsó név után megtalájuk az 'authority' nevet. A közönséges neve ennek a mohának állandóan 'feather moss' volt.

Na a madarak és emlõsök neveinek helyes írására felkérhetjük Rétfalvi firmát. Vagy õ még mindíg 'Balek'?

REFERENCIAK:

Bagossy László, (Fõszerkesztõ).1992. Encyclopaedia Hungarica. Vol. 1 (A-H). Hungarian Ethnic Lex. Found. Calgary

Jones, S.B. es A.E. Luchsinger. !979. Plant systematics. McGraw-Hill Co. Toronto

Schofield, W.B. 1992. Some common mosses of British Columbia. Royal British Columbia Museum, handbook. Victoria

Sivak, Bela es Andy Jakoy ed.-s.1996. Course booklet for the identification of important plants in British Columbia. (A híres soproni litografált jegyzetek utánzása). Utolsó kiadás, RENR 1125. Burnaby

ŐZ vagy SZARVAS?

A Kanadában élő magyarok előszeretettel hivják az amerikai ***deer***-t őznek. Nézzük meg, hogy mi szól ennek az elnevezésnek helyessége mellett vagy ellene.
Vajon mi lehetett az eredeti ok emögött az elnevezés mögött? Feltehető, hogy az otthonról kikerült hazánkfiai jól ismerték az otthoni kistermetű *őz*-et és a jóval nagyobb *gímszarvas*-t. A régi idők kivándoroltjainak zöme nem rendelkezett számottevő biológiai tudással, ezért az otthoni ismereteik alapján a kisebb termetű—őz, vagy szarvasra emlékeztető--állatokra itt is az *őz* név ragadt rá, míg a nagyobbak megmaradtak *szarvas*nak. Vagy talán, tréfásan, azért lett használatos az őz szó, mert az csak egy szótagból és két betűből áll, szemben a szarvas szó két szótagjával és hét betűjével, mert így könnyebb kimondani? Mindenesetre a praktikusság szempontjából ez nem megvetendő érv, más érv azonban nemigen szól mellette.
Amíg az európai-angol nyelvben a *deer* szó magában foglalja az összes genus-t, amelyek a szarvasfélék családjába, a ***CERVIDAE*** –be tartoznak, pl. Red deer (gímszarvas), Fallow deer (dámszarvas), Roe deer (őz), vagy Reindeer (európai karibu), addig Észak-Amerikában a *deer* szó nem vonatkozik a Jávor-szarvasra, a Karibu-ra és a Wapiti-re, de vonatkozik a többi ott élő fajra (alfajra).
A tudomány a szarvasfélék családjába 17 genus-t sorol be, amik közül a Magyarországon élő szarvasfélék három genust képviselnek. Ez utóbbi három genus-ba tartozó fajok közül nálunk kettő őshonos: a gímszarvas és az őz és egy honositott is van: a dámszarvas.
A gímszarvas a **Cervus** genus-ba tartozik, a dám a **Dama** genus-ba, míg az őz a **Capreolus** genus-ba.
A Kanadában előforduló deerek (Blacktail Deer 3 alfaja és Whitetail Deer) egy olyan genus-t képviselnek, az **Odocoileus-t,** amelyhez tartozó fajok (alfajok) Magyarország területén nem élnek, (egy-két betelepítési próbálkozást leszámítva), ezek az amerikai kontinens lakói.
A probléma akkor kezdődik, amikor ezeket az Amerikában élő deer-eket be akarjuk erőltetni a hazánk területén előforduló genusok valamelyikébe.
Vizsgáljunk meg néhány különbséget/hasonlóságot a hazai két őshonos genus, a **Cervus** és a **Capreolus,** valamint az amerikai **Odocoileus** genus között.

Capreolus (Őz)
Az őz biológiája egyedüli abból a szempontból, hogy a bak agancsa már áprilisban érett, párzási ideje a legmelegebb két nyári hónapra (július, augusztus) esik és a megtermékenyitett pete nyugalmi állapotban marad mintegy 4 hónapon keresztül és csak azután indul fejlődésnek Az üzekedő bak nem tereli a sutákat hárembe, egyszerre csak egy sutával tartózkodik.
A bak rendesen 3 ágú, kisebb agancsot növeszt, farka csökevényes, nem éri el a fül hosszának felét. Súlya mindenestül 20-30 kg.
„Gyöngyfogak" hiányoznak.

Cervus (Szarvas)
Agancsa augusztus végére fejlődik ki, érik meg. Párzási ideje szeptemberre és október elejére esik A teheneket a bika, a párzás ideje alatt, sokszor 15-20-as csoportba,

hárembe tereli össze. Agancsa nagy, többágú. Farka hossza legalább a fül hosszának felével egyenlő. Súlya 160-270 kg, néha még ennél is több. Általában a felső állkapocsban, mindegyik oldalon egy-egy „gyöngyfog" található.

Odocoileus (White-tailed deer és a Blacktail deer 3 alfaja)

Farok hossza 15-25 cm között, függően a fajtól (alfajtól). Párzási idejük okt.vége, november. Agancsuk többágú, a bikák (bakok)) általában augusztus végére, szeptember elejére tisztítják le agancsukat a háncstól. Súlyuk a fajtól (alfajtól) és nemtől függően változó, amit a táplálkozási körülmények is nagyban befolyásolnak. „Gyöngyfoguk" nincs. A farok hossza jóval meghaladja a fül hosszának a felét.
A *Coast- vagy Columbian Blacktail Deer* hím példányainak a súlya általában a 50 kg-tól a 120 kg-ig változik(teljes súly), míg a *Mule Deer* esetében a testsúly 80 kg és 180 kg között van.
A *Whitetail Deer* hím egyedeinek az élősúlya 70 kg és 140 kg között ingadozik az előbb említett tényezők befolyása miatt.

Az ebbe a genus-ba tartozó fajok (alfajok) hím egyedei a párzási időszakban csak egy tehénnel (sutával) tartózkodnak addig, amig a fedezés meg nem történik, majd utána másik partnert keresnek, háremet nem alakítanak.

A fentiekből kitűnik, hogy az **Odocoileus** genusba sorolt fajok (alfajok) biológiai és morfológiai jellemzői olyanok, amelyek részben a **Cervus**, részben pedig a **Capreolus** genusra emlékeztetnek.

A **Szarvasfélék (Cervidae)** családjába tartozó **Cervus** genuson kívül is van néhány más genus ebben a családban, pl. **Alces, Dama** vagy **Rangifer** genusok, ahol a ***szarvas*** jelzőt használjuk a fajok megnevezésére. Így ismerünk Jávor-***szarvas***-t, Dám-***szarvas***-t, Rén-***szarvas***-t. Miért ne lehetne akkor az **Odocoileus** genus fajaira/alfajaira is használni ugyanezt a jelzőt? Ilyen logikával beszélhetünk Feketefarkú-***szarvas***-ról, Őszvér-***szarvas***-ról, vagy Fehérfarkú-***szarvas***-ról is.
Széchenyi Zsigmond, a *Szarvasok Nyomában* c. könyvében *szarvas*-oknak nevezi az **Odocoileus** genusba sorolt deereket. Miután ez a genus is a **Szarvasfélék** családjába tartozik, a *szarvas* jelző, ilyen tágabb értelemben használva, sokkal inkább elfogadható az idetartozó fajok megnevezésére, mint az *őz* elnevezés.

Bármilyen névvel (szarvas vagy őz) is illetjük ezeket a ***deer***-eket, mindegyik, bizonyos fokig, erőltetettnek tűnik. Miért szükséges az, hogy mindennek, ami külföldi vagy ott élő, feltétlenül legyen magyar neve?

Én csak ***DEER***-nek szeretem hívni ezeket az Új Világ jellegzetes szarvasféléit, ez senki fülét nem sérti és szemét sem bántja -remélem!

Szy Ferenc

Victoria, 2002.nov.15.

Másod-generációs Erdészek

Sharon I. Jancsik, Jancsik Károly (Vidám) és Isabella fiatalabb lánya, ez év (2002) tavaszán sikeresen befejezte tanulmányait a UBC Erdészeti Fakultásán, és büszkén vonult végig a pódiumon május 27-én, miután Saddler Dékan Úr átadta neki a BSF (Forest Management) diplomát. Tudomásom szerint Ő az első, és egyetlen leány gyermekünk, aki ezzel a UBC-n végzett másod-gernerációs erdészek névsorához csatlakozott. Tehát ezennel a névsor a következő:

Tim T. Bezerédi	BSF 1983
Peter J. Héjjas	BSF 1983
Steve I. Illés	BSF 1979
Steve Jablánczy	BSF 1984
Sharon I. Jancsik	BSF 2002
Robert A. Kozák	BSF 1988, Ph.D 1996
Joe Németh	BSF 1987
Robert J. Ravai	BSF 1996
Thomas A. Szauer	BSF 1986
Peter Sziklai	BSF 1976
Stephen J. Tolnai	MSc 1996

Sharon 1988-ban érettségizett Nanaimo-ban, majd mintegy 9 éves változatos karrier után beiratkozott a Langara College-ba azzal a céllal, hogy felvételt nyerjen a UBC Erdészeti Fakultására. 1999 szeptemberében ez sikerült is, ahol 3-éves kemény, fáradságot nem ismerő munkával befejezte a diplomához szükséges tárgyakat. Nyaranként, ezalatt a három év alatt, a Western Forest Products Limited-nek dolgozott mérnöki vonalon.

Sharon, büszkék vagyunk rád, és sok sikert kivánunk az erdészeti karrieredhez!

Reméljük, hogy hamarosan egy unoka is fog csatalkozni a fenti listánkhoz. Dane Szóhner, Adamovich Professzor Úr unokája (Andrea lányának fia), az idén fejezte be a másodévet a UBC Erdészeti Fakultásán.

Kozák Antal

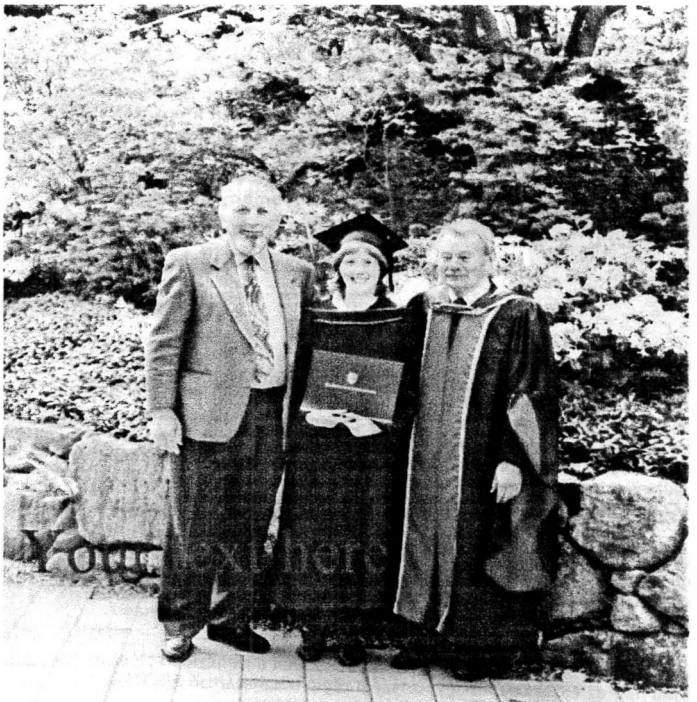

Jancsik Karcsi,Sharon Jancsik és Dr. Kozák. U.B.C. 2002 május

UNOKAK A "SOPRON ALUMNI" CSALADJAIBAN.

Mindig nagy öröm életünk folytatásáról, gyerekeinkről, unokáinkról hirt adni. Csupán az jelent gondot hogy nincsen nyomozó osztályunk a jó hireket időben megszerezni habár meg kell jegyeznem a nagyszülők, különösen nagymamák közlékenyebbek.

Unokák a 2002 évben:

2002 január 2 — Jandó Tibor és Magdi harmadik unokája MILES ZOLTÁN

2002 április 14 — Tarnóczai Károly és Marlene első unokája JAROD SCOTT

2002 április 7 — Nyers Ferenc és Kati első unokája LUCAS

2002 szeptember 12 — Baraksó János és Helen ötödik unokája COLE JÁNOS

Szivből gratulálunk a boldog nagyszülőknek és Isten áldását kérjük a fiatal szülők gyermeknevelésehez.

Hagyományélesztő rönktolók

NSZ • 2002. szeptember 24. • Szerző: S. Z.

Céljához ért az a díszesen faragott farönk, amelyet a selmecbányai Bányatisztképző Intézet akadémiai rangra emeléséről szóló rendelet 240. évfordulója, valamint az ősi diákhagyományok és kapcsolatok 30 évvel ezelőtti újraélesztése okán indítottak útjára augusztus közepén a soproni egyetemisták. A farönk bő kéthetes út után megérkezett a Miskolci Egyetemre, ahol a két oktatási intézmény képviselői együtt avatták fel a hagyományidéző tölgyfa rönkszobrot.

Két hétig tartott az út
(kép: Kupcsik Helga)

A soproni és a miskolci felsőoktatási intézmény közös gyökerekre tekint viszsza. Selmecbányára vezetnek e szálak, ahol 1735-ben a bécsi udvari kamara bányászati-kohászati iskolát létesített. A selmecbányai Bányatisztképző Intézet 1762-ben kapott akadémiai rangot. Erről az évfordulóról Selmecbányán is megemlékeznek majd, ahol összegyűlnek a jogutód soproni és miskolci, valamint az akadémia szellemi örökségét vállaló szlovákiai, csehországi és osztrák egyetemek képviselői is.

1919 után - mivel Selmecbánya Csehszlovákiához került - a főiskola Sopronba települt át, s 1922-től a Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola nevet viselte. Az egykori akadémia tanszékeiből fejlődött ki az Erdészeti és Faipari Egyetem, mely további karokkal bővülve ma Nyugat-magyarországi Egyetemként ismert.

Miskolcon három karral nyitotta meg kapuit 1949-ben a Nehézipari Műszaki Egyetem, amely ma már az északkelet-magyarországi régió meghatározó felsőoktatási intézménye.

A két intézményben - melyek az alma mater jogutódjának tekintik magukat - a közös múlt után szétszakított erdész és bányász-kohász diákság megtartotta, külön-külön ápolta ősi diákszokásait egészen 1972-ig, amikor újraélesztették a tradíciókat és a kapcsolatokat.

Mindennek jegyében 1989-ben a miskolci bányamérnök-hallgatók egy bányacsillét toltak el közúton Sopronba: az Edére keresztelt csille ma a Nyugat-magyarországi Egyetem arborétumában áll. Augusztus végétől pedig egy díszesen kifaragott, motívumaival a selmeci ifjúsági körre utaló, s a jelentősebb évszámokat is feltüntető farönkszobor ugyanerre emlékeztet a Miskolci Egyetem parkjában.

A nagy tolás

2002. augusztus 12., hétfő - 17:27

Egy szépen faragott tölgyrönköt tolnak Sopronból Miskolcra a Nyugat-magyarországi Egyetem Soproni Erdőmérnöki Karának hallgatói.Így emlékeznek meg arról, hogy a Soproni – és a Miskolci Egyetem elődje, a selmeci akadémia 240 évvel ezelőtt elnyerte az akadémia rangot.

A soproni egyetem vezetői hétfőn bocsátották útjukra a vállalkozó kedvű egyetemistákat, sőt Faragó Sándor rektor maga is beállt a rönktolók közé, és egy darabig segített a szállítószerkezet mozgatásában.
A fiatalok egy átalakított pótkocsira helyezték a három méter hosszú, negyven centiméter átmérőjű, négyszáz kilogrammos rönköt, amelyet Szilágyi Jenő faszobrász, bányász és erdész címerpajzzsal, valamint népművészeti motívumokkal díszített.

A rönkszobrot a miskolci egyetemi városban állítják majd fel. Iharosi Péter, az erdőmérnöki kar hallgatói önkormányzatának elnöke az MTI érdeklődésére elmondta: a hallgatóktól származó ötlet megvalósítását számos támogató segítette.

A 400 kilométeres távolságot az egyetemisták tizennyolc nap alatt szándékoznak megtenni. Útközben több helyen üdvözlő szalagot kötnek különböző szervezetek és intézmények képviselői a rönkre. Az elsőt még az induláskor a Soproni Tanulmányi Erdőgazdaság Rt. képviseletében kötötték rá.

A hök-elnök elmondta: a rönktoló vállalkozásban összesen mintegy félszázan vesznek részt, a pótkocsit egyszerre tizen tolják.

Iharosi Péter hangoztatta: ezzel viszonozzák a miskolci egyetemisták gesztusát, akik 1989-ben egy csillét toltak át Sopronba.

A hök-elnök kitért arra, hogy akciójuk nem csak arra emlékeztet, hogy Mária Terézia akadémiai rangra emelte a selmeci bányatiszt-képző iskolát, hanem arra is ráirányítja a figyelmet, hogy a soproni és a miskolci egyetem hallgatói három évtizeddel ezelőtt újították fel a közös selmeci diákhagyományokat. Forrás: MTI

HIREK SOPRONBÓL... ÉS VANCOUVERBÓL.

- A Nyugat Magyarországi Egyetem újabban kinevezett rektora Dr. Iváncsics János váratlanul meghalt és mivel Dr. Koloszár Józsefet, a volt rektort megoperálták, a jelenlegi rektorsággal Dr. Faragó Sándor van megbízva Dr. Winkler András segítségével. Az erdőmérnöki kar dékánja Dr. Mészáros Károly.

- Az egyetemen a közgazdász hallgató diákok nem tanulták meg a hagyományos „JÓ SZERENCSÉT" köszönést.

- A Gyesev megvásárolta a Sopron-Szombathelyi vasútvonalat, melyet villamositanak. Nagycenknél, azonban ahol az osztrák határ a vasút nyugati oldalán húzódik, sok akna került a felszínre ami hátráltatja a munkálatokat.

****

- A Sopron Divizió immár hagyományos, ebéddel összekötött találkozója minden hónap második keddjén van Vancouverben.
  Bővebb felvilágositásért fordulj Major Ricsihez a (604) 263 - 4305 telefonszámon vagy e-mailen majorpeng@hotmail.com.

- Új e-mail cimünk van 2003-ban amit kizárólag a KAPOCS és a Sopron Divizió számára állítottunk fel. 2003 január 1-től kezdve bármilyen cikk, hír, vagy egyéb tudosítást csak erre az új címre küldjétek: soprondivision@msn.com

- Bódig Jóska írja:

Talking to several of our classmates pointed out the need to continue the contact among us on a more regular basis than it has been in the last few years. As a start my suggestion is that we should assemble a brief bio on each one of us, since very few of us knows what our classmates have accomplished in the last 44 years. Before we seriously consider this idea and contact all of our classmates I have a few questions for you:

- Are you in favor of assembling a bio of each of our class members?
- Should such a product be published and by what mechanism?
- Should we include our classmates who stayed in Hungary?
- Should we invite the other 1956 classes to join in?
- Are you interested to serve in an organizational task force?
- Any other ideas?

A Könyvkiadó Bizottság egyhangú határozata után a Roller Book-Fund számláját 2002 okt. 3.-án bezártam és a bankban lévő $683.22-t a Sopron Alumni számlájára utaltam át. A fennti összeget az Alumni egy számítógép vásárlására fordított, amit Kocsis Tibi a Kapocs szerkesztésére és az Alumni híreinek kiküldésére használ.

Kovács Miklós

Faculty of Forestry
2nd floor, Forest Sciences Centre
2005–2424 Main Mall
Vancouver, B.C. Canada V6T 1Z4
Tel: 604-822-2727 Fax: 604-822-8645

Office of the Dean

November 27, 2002

Mr. A. Szalkai
115 - 8975 Jones Road
Richmond, BC, V6Y 3Y7

Dear Mr. Szalkai,

It was wonderful to see Eszter and yourself in the Faculty again recently and thank you so much for the photos from your previous visit in August. It was just after I had started with the Faculty and you both made me feel so welcome.

As promised I have provided for you below the most recent information on the the Sopron Alumni Endowed Scholarship in Forestry.

The Sopron scholarship was granted last month to a student by the name of Brian K. Peter. He is a Master of Forestry graduate student. He started with us last January and is specializing in Forest-level planning. I am sure that Brian will be in touch with you soon to thank the Sopron Association for the award.

The most up to date dollar amount in this scholarship endowment fund is $110,676.09.

The ongoing support of the Sopron Alumni is greatly appreciated - you are such an important part of the Faculty's history.

While I have the opportunity I would also like to thank you for personally signing all the 50th Anniversary Fundraising letters to your fellow Sopron alumni.

If you have any questions or comments, please feel free to contact me at 604-822-8716. I hope to see you both soon.

Sincerely,

Katrina Evans

Katrina Evans
Senior Development Officer

CURIOUS ABOUT THE GATE?

THIS OPEN GATE, SYMBOLIZING FREEDOM, IS A GIFT TO THE PEOPLE OF CANADA, UBC AND THE FACULTY OF FORESTRY FROM THE SOPRON ALUMNI. IT IS AN EXPRESSION OF GRATITUDE FOR THE HELPING HAND EXTENDED TO THE SOPRON SCHOOL OF FOREST ENGINEERING, EXILED AFTER THE 1956 HUNGARIAN REVOLUTION, THAT ENABLED 140 STUDENTS TO BECOME GRADUATES OF UBC BETWEEN 1957 AND 1961. THE FOLK ART MOTIFS CARVED INTO THIS CANADIAN WOOD SYMBOLIZE OUR ETHNIC ROOTS AND OUR CHOSEN PROFESSION.

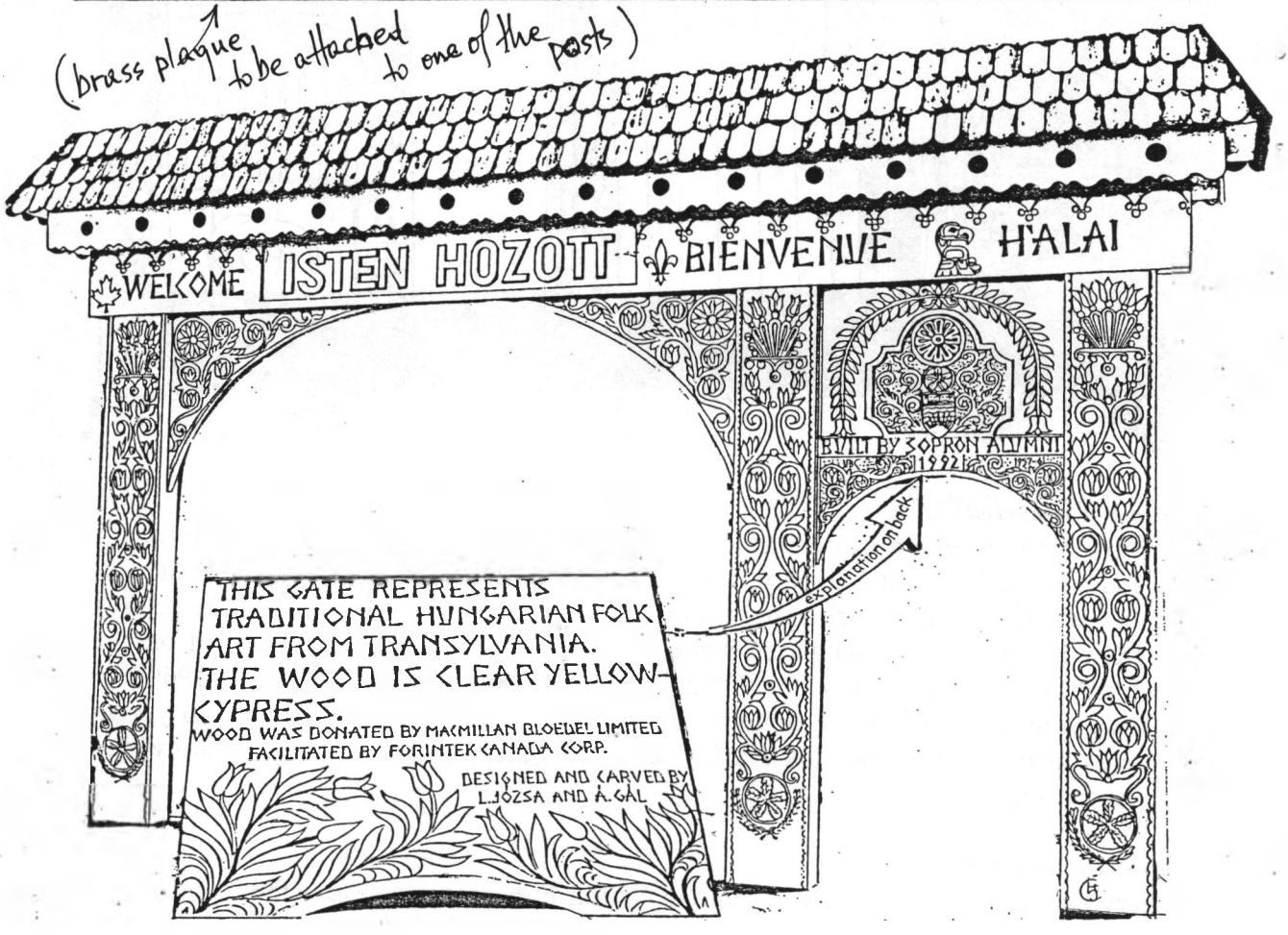

The Sopron Alumni Gate, open on both sides, symbolizes the personal freedom that all Canadians enjoy. The gate serves as a reminder that freedom should not be taken for granted, because more than three billion people in the world still live under oppressive regimes.

(Ez a felvilágosító "röpcédula" készült mivel az Erdész Fakultáson tanuló Román diákok "panaszkodtak" hogy miért éppen Román Kaput állított a Sopron Alumni hála utósul. Szerk.)

Where did the gate-design come from?

The Sopron Alumni Gate design is based on two original XIX century gates, built in 1889 and 1893, as depicted in the 2nd volume of D. Malonyai's 1909 publication on traditional Hungarian folk-art [1]. Of the massive 5-volume publication, the entire 320 pages of the 2nd volume are dedicated to the description and illustration of Hungarian folk art from Transylvania.

Where is Transylvania?

"Transylvania is a region of distinct geographical identity which from the 11th century until 1918 formed part of Hungary, but was then ceded to Rumania, of which it still forms a part. The name, which appears in the 12th century, signifies 'beyond the forest' (i.e., from Hungary); the Hungarian name, Erdély, means 'the land at the foot of the forest', and from this the Rumanian Ardeal is taken." (Encyclopaedia Brittanica, 1969).

The Hungarian speaking ethnic minority in Rumania, whose roots go back 1100 years, developed its own distinctive folk art. One branch of their folk art is unique worldwide: gatepost carving.

Where is Hungary?

Hungary is a landlocked country, located in central Europe, with an area that is less than one-tenth the size, and three-times the population of British Columbia. The Hungarian (Magyar) language, strangely different from most other languages, is related to Finnish.

Traditional Hungarian folk customs, which are rooted in ethnic Magyar culture, have a very rich heritage in music, dance, weaving, embroidery, pottery, cuisine, peasant architecture, and woodcarving, that transcend present-day political boundaries.

---

[1] Malonyai, Dezsö. 1909. A MAGYAR NEP MUVESZTE, Második Kötet, A Székelyföldi. a Csángó és a Torockói Magyar Nép Művészete, Számos Szakértö és Művész Közremüködésével, Budapest, Franklin – Társulat.

Adamovich László e.m. professor emeritus
Faculty of Forestry, U.B.C. Vancouver B.C.
gyűjtéményeiből - a legértékesebbek!

Josephus Card. Mindszenty
Archiepiscopus Strigoniensis
Primas Hungariae

Bécs, 1972 február 14.

Kedves Professzor Ur !

Köszönöm a "Foresters in Exile" (*) kedves és szép kötetet. Nagy örömet szerzett nekem azzal, hogy megismertette a Soproni Erdőmérnöki Főiskola nagyszerű külföldi munkáját. Köszönöm a nemes adományt is. Mindnyájukra áldásomat küldöm

+ Mindszenty József

Bécs, 1972 április 21.

PANNONIA SACRA

Kedves Fiam!

A szíves megemlékezést és jókívánatokat hálásan köszönöm, szeretettel és áldásommal viszonzom mindkettőjüknek.*
Köszönöm a mellékletet is.

+ Mindszenty
Archiepiscopus Strigoniensis
Primas Hungariae

52

* Ilona - és jómagam. Szintén hála Dr. Sziklai Oszkárnak (+) a (*) társszerzőnek)

Contributors to the PC Up-Grade

Dr.	László	Adamovich	$25.00		Mrs.	Elizabeth	Kiss-Tóth	$25.00
Mr.	Joseph	Bakó	$25.00		Mr.	Tibor	Kocsis	$25.00
Mr.	Tibor	Bakos	$25.00		Dr.	Zoltán	Koran	$25.00
Dr.	John	Balatincez	$50.00		Mr.	John	Kurucz	$25.00
		Balekok	$25.00		Dr.	László	Magasi	$25.00
Mr.	Joseph	Barabás	$100.00		Mr.	Emery	Marko	$30.00
Mr.	Janos	Barakso	$25.00		Mr.	Michael	Nagy	$25.00
Dr.	Imre E.	Bella	$25.00		Mr.	József	Németh	$25.00
Dr.	József	Bodig	$30.00		Mr.	Lajos	Németh	$50.00
Mrs.	Zoltán	Borsos	$25.00		Dr.	Imre	Ötvös	$30.00
Mr.	Károly	Deminger	$25.00		Mr.	János	Palkovics	$500.00
Mr.	Jules	Dumont-Sinka	$25.00		Dr.	László	Pászner	$25.00
Mr..	Julius	Fodor	$25.00		Mr.	László	Pintér	$25.00
	Book	Found	$183.00		Mr.	Lehel	Porpáczy	$25.00
Mr.	Károly	Für	$25.00		Mr.	László	Puskás	$25.00
Mr.	Béla	Görgényi	$25.00		Mr.	Rudolph	Rab	$25.00
Dr.	Miklós	Grátzer	$160.00		Mr.	József	Rédey	$25.00
Mr.	Csaba	Hajdú	$50.00		Dr.	János	Szablya	$38.00
Mr.	Andrew	Jakoy	$25.00		Mr.	George	Szabó	$25.00
Mr.	Joseph	Józsa	$50.00		Mr.	András	Szalkai	$25.00
Mr.	Leslie	Józsa	$25.00		Mr.	László	Szanyi	$25.00
Mr.	Béla	Jutasi	$100.00		Mr.	József	Takács	$25.00
Mr.	Julius	Kapitány	$35.00		Mr.	Ferenc	Treso	$30.00
Mr.	József	Kapuszta	$25.00				Total	$2,761.00
Dr.	Joseph	Kerekes	$25.00					

FIGYELEM!

Továbbra is kötelességünk ápolni az összetartás gondolatát ezért megkérünk mindenkit, hogy értesítsetek bennünket cím vagy E-mail változás esetén, hogy ne szakadjon meg a kapcsolat egymás között.
Add meg E-mail címedet ha van és közöld velünk azoknak a címeit akikröl mi nem tudunk. Add meg az új lakáscimedet, ha elköltöztél a régi helyedröl. Minden évben 3-4 levél visszajön a báli meghívók kiküldése alkalmával mert a tisztelt társaság elfelejti velünk közölni, hogy már több hónapja lakást változtatott. Kocsis Tibor E-mail címére bármikor írhatsz vagy küldhetsz leveleket a **"KAPOCS"**számára, érdeklödhetsz elveszett volt évfolyam társaid E-mail, lakás címe, vagy telefon száma után. Nála van a Sopron Alumni E-mail Címtár.
Küldd el az új címedet a SOPRON ALUMNI E-MAIL LISTA kiegészítésére.
Az új, megváltozott és ezentúl állandó e-mail címünk: soprondivision@msn.com
Telefon/Fax szám: (604) 689-5887
Adományokat szivesen veszünk a KAPOCS alapra az egyre több kiadások fedezésére. Csekket a következö címre kell kiállítani:

SOPRON ALUMNI-"KAPOCS"
Mr. John Palkovics,
1932 McNicoll Ave.
VANCOUVER, B.C.
V6J 1A6

KAPOCS alapra az évi elöfizetés $20.- CAD. Jegyezz elö!!
Pénz szüke hiányában csak azoknak küldünk évente akik erre elöfizettek. Elöfizetök listája megtalálható a KAPOCS elején.

Fenttartjuk a SOPRONI UNOKÁK listáját is ezért kérünk, hogy idöben jelezd velünk a neveket és a születési dátumot.

Meghívó

19.-ik Soproni Piknik

A hagyományos pikniket az idén is megrendezzük a szokott helyen és szeretettel várjuk a Sopron Alma Mater szétszórodott tagjait, hozzátartozóit és tisztelt barátait.

:

Dátum: Vasárnap, Szeptember 14, 2003

Idö: Déli 12 órától . . .

Hely: Szász-tanya,
25618 - 100th Avenue,
Maple Ridge, B.C

(Az Albion Ferry-nél - Lougheed Hwy. és a 240th Street - kell északra fordulni és a 102nd Avenue-n jobbra, ez ugyanis belevezet a 100th Avenue-ba.)

FÉLREVEZETETTEK ÚTBAIGAZITÁST KAPNAK A SZÁSZÉKTÓL A 462 - 8164 TELEFON SZÁMON.

VÁRUNK BENNETEKET

ERDÉSZ ÜDVÖZLETTEL

CHRISTMAS 2002

SOPRON ALUMNI

Abonyi A.
Adamovich L.
Agh M.
Ambach M.
Andody E.
Andre B.
Apt K.
Apt O.
Apt O.
Bajzak D.
Bakonyi N.
Bako J.
Bakos T.
Balatinecz J.
Balogh I.
Balpataki G.
Bandi P.
Barabas J.
Barakso J.
Baranyay J.
Batay J.
Bathy I.
Bella I.
Benko G.
Benyovits G.
Bige Z.
Bezeredi G.
Boa S.
Boda Z.
Bodig J.
Bogyai E.
Bolecz B.
Boncz E.
Bordulak Z.
Borovits F.
Borsos Z.
Budai G.
Bruckner J.
Csanyi E.
Csapo I.
Csaszar R.
Cserjesi A.
Csizmadia F.
Csizmazia J.
Csizmazia T.
Danczinger E.
Deminger K.
Dibuz J.
Dobozy T.
Draskoy G.
Farkas I.
Farkas M.
Fazokas F.
Fejes M.
Fekete R.
Ferdinand I.
Fodor G.
Fodor G.
Fonagy S.
Frey O.
Fulopp Z.
Fur K.
Fustos A.
Gaspar J.
Gerencser L.
Gogos F.
Gorgenyi B.
Gratzer M.
Grozdits G.
Gyongy E.
Gyongyosi S.
Hahn F.
Hajdu C.
Heder I.
Hegedus I.
Hejja A.
Hejjas J.
Hejjas K.
Herczeg E.
Hidasi I.
Hirczy B.
Hokhold F.
Homoky I.
Horvath E.
Horvath I.
Horvath O.
Horvath S.
Hudak J.
Huszar K.
Ifju G.
Illes I.
Jablanczy S.
Jakoy E.
Jancsik K.
Jando T.
Jozsa J.
Jozsa L.
Juhasz G.
Jutasi B.
Kaffka P.
Kalmar L.
Kapitany G.
Kapuszta J.
Kassay V.
Kemes J.
Kerekes J.
Killan M.
Kiss-Toth J.
Kiss G.
Kiss J.
Kiss J.
Kiss Z.
Kiraly M.
Klima I.
Kocsis T.
Koczo M.
Koltay I.
Koller P.
Komlossy J.
Komondy G.
Koos B.
Kondor G.
Koran Z.
Kornya L.
Kosa Z.
Kovacs I.
Kovats M.
Kovats M.
Kozak A.
Krajczar E.
Kretai F.
Kurucz F.
Kurucz J.
Kuppan A.
Laczko A.
Lesko G.
Lovas L.
Magasi L.
Major R.
Marko I.
Markus G.
Matolcsi G.
Medveczky L.
Mihaly M.
Molnar J.
Nagy G.
Nagy M.
Nagy O.
Nagygyor S.
Nemeth J.
Nemeth L.
Nemeth L.
Nemeth Z.
Noviczky Z.
Nyers F.
Ocsko I.
Orloczi L.
Oroszlan J.
Orosz I.
Otvos I.
Pal L.
Palka L.
Palkovics J.
Palffy C.
Pandak L.
Papp F.
Paszner L.
Pataki I.
Pech G.
Pendl F.
Penzes L.
Ping F.
Pinter L.
Popradi L.
Porpaczy L.
Prem B.
Puskas L.
Rab R.
Raboczi L.
Racz A.
Ravai J.
Redey I.
Reiflavi L.
Rethy S.
Rikli O.
Roller K.
Ronay S.
Ronyecz J.
Rupf L.
Safranyik L.
Salamon M.
Sebestyen L.
Selmeczy G.
Simon J.
Sinka G.
Sivak B.
Skorka M.
Somogyi E.
Soos J.
Spandli I.
Spuriga I.
Szablya J.
Szabo G.
Szabo T.
Szalamin G.
Szalkai A.
Szamosi G.
Szantai F.
Szanyi L.
Szarmes K.
Szasz I.
Szasz J.
Szauer J.
Szekessy L.
Sziklai O.
Szy F.
Szikszai K.
Takacs J.
Takaro L.
Tamasi M.
Tarnocai K.
Togel G.
Tolnai I.
Tormassy E.
Toth E.
Toth G.
Toth J.
Toth J.
Toth T.
Treso B.
Treso F.
Turmezei Z.
Tusko F.
Tutunoski K.
Vadai J.
Vajas J.
Varadi B.
Varga L.
Varga P.
Vari M.
Veres G.
Veres S.
Veto L.
Viszlai E.
Viszlai J.
Vlaszaty O.
Weidinger I.
Witt L.
Zoltay E.

Honorary Members:
T. Waterland &
Gál Árpád

JOHN R. PALKOVICS
1932 McNicoll Avenue,
Vancouver, B.C. V6J 1A6

Akik elmentek, de el nem szakadtak,
Kanadában is magyarok maradtak,
Akik meggyőztek egy messzi világot,
De ma sem mások: soproni diákok,
Az ősi otthont, az Akadémiát
Szivből köszöntik: Vivát! Vivát! Vivát!

Vargha Domokos